

WESTERN ROMAN
LASO
cijena 50d broj 622

MRTVACEVA RUKA

J. R. Roberts

MRTVAČEVA RUKA

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač SOUR **•Vjesnik•** (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**)

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR **•Vjesnik•**, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije **•Romani i stripovi•**: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (**•Laso•**), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke **•Super strip•** i **•Trag•**), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašiček**, **Ana Župan** (**•Život•**).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupač** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 622

J. R. ROBERTS: **MRTVAČEVA RUKA**

Naslov originala: **DEAD MAN'S HAND**

Recenzija: **Siniša Škarica**

Copyright: **Robert J. Randisi**

Prijevod: **Jadranka Ivčić**

LASO 622 izlazi 13. 9. 1985.

I

Clint Adams, Gunsmith, nalazio se u Teksasu kada je saznao za smrt svoga najboljeg prijatelja Jamesa Butlera, Divljeg Billa Hickoka. Nije umro prirodnom smrću. Ubijen je metkom u leđa dok je igrao poker u nekom salunu u Deadwoodu, gradiću u Dakoti.

Vijest o prijateljevoj smrti teško je pogodila Clintu Adamsa, najviše zbog načina na koji je Hickok ubijen.

Kako je Bill mogao dopustiti da ga netko tako ubije? Godinama je imao običaj sjediti leđima okrenut zidu, a ista je navika i Gunsmithu u nekoliko navrata spasila život.

Sada je Bill mrtav. Dobio je metak u leđa. Baš toga se i Clint bojao... da će jednom poginuti od metka nekog kukavice. Upravo onako kako je 2. kolovoza 1876. stradao Bill Hickok.

— Još jednu bocu — reče Clint barmenu.

— Ne mislite li da je bilo dosta, gospodine Adams? — mladi barmen zabrinuto je promatrao Gunsmitha.

— Nakon dva tjedna teško je reći kada je dosta — javio se drugi glas. Bio je to Rick, vla-

snik saluna. — Daj mu bocu, T. C. — naredi on svome čovjeku.

— Kako vi kažete, gazda.

S bocom u ruci Clint se zaputi do stola u kutu i sjedne leđima okrenut zidu, čvrsto se oslonivši na nj.

— Taj momak neće dugo izdržati — reče T. C.

— Teško je primio tu vijest — promrmlja Rick.

— Hickok?

— Da.

— Nije lako izgubiti prijatelja.

— Da. Daj mi čašu, molim te!

S praznom čašom Rick Hartman se zaputi prema Clintu.

— Mogu li sjesti?

— Salun je tvoj.

Gunsmith se nalazio u gradu Labyrinthu u Teksasu tjedan dana prije no što je čuo za Hickokovu smrt. Za to se vrijeme prilično sprijateljio s Rickom. Hartman osjeti da mu to daje pravo da zabada nos u Clintove stvari.

— Mogu li natočiti? — upita pokazavši na bocu viskija.

— Ovo je tvoj salun — glasio je ponovo odgovor.

Rick natoči čašu viskija, a zatim se nagne i prodorno zagleda u Clintu. Zapazi da se dva tjedna nije brijao, a vjerojatno

ni kupao. Većinu je vremena provodio za ovim stolom... djelomično budan, a ponekad je i spavao naslonivši se na stol. Hartman ga je želio izvući iz toga stanja prije no što bude kasno. Za njegovo vlastito dobro!

– Clinte, ne misliš li da je vrijeme da se opereš i dotjeraš?

– Zašto?

– Za tvoje vlastito dobro, čovče – odvraći Hartman. – Ovo ne vodi nikamo. Znam da si izgubio jednog prijatelja...

– Jednog prijatelja – ponovi Clint zureći u vlasnika očima podmlivenih krvlju. – Bill Hickok mi je bio više od jednog prijatelja, razumiješ li ti...

– Dobro – pomirljivo će Rick. – No, njemu neće koristiti ubiješ li se i ti.

Promatrao je kako Clint toči novu čašu viskija, a zatim uze bocu. Gunsmithov se pogled sukobi s njegovim.

– Dosta je bilo – reče Rick odlučno.

– Pokušat ćeš me natjerati da prestanem piti? – upita Clint s nevjericom.

– A što ćeš ti uraditi? Pucati na mene? – upita Hartman. – Sumnjam da bi ti to uspjelo. Pogledaj svoje ruke, prijatelju!

Clint pruži ruke preda se. Vidljivo su podrhtavale pa ih brzo spusti na stol.

– Moglo bi se čak dogoditi da ti revolver ispadne iz ruku – nastavi Hartman.

Odupirući se o stol, Clint nesigurno ustane.

– Ima i drugih mjesta u ovoj me gradu u kojima se može dobiti piće.

– Svakako – reče Hartman ljutito. – Pij ako želiš, Clinte.

Prije ili poslije neki drugorazredni revolveraš napunit će te olovom. Ne s leđa kao Hickoka, već u lice, a ti nećeš biti u stanju išta uraditi!

– Ti si lud – drekne Clint gurnuvši stol kako bi mogao proći i zaputi se prema vratima.

– Pokušao sam – promrmlja Hartman ne obraćajući se nikome posebno. – Zaista sam pokušao – nastavi.

Zatim se zagleda u bocu koju je još držao u ruci. Natoči čašu i tiho ispije u zdravlje Clint Adamsa.

Nadao se da će se Clint izvući iz trenutne krize.

* * *

Kolovoz je bio gotovo na izmaku. Rick Hartman je odlučio da ponovo pokuša izvući Clint Adamsa iz depresije. Pročitao je jedan članak u novinama i ponadao se da će mu to možda pomoći.

– T. C., gdje Adams pije posljednjih dana?

– Čujem da visi u Blue Garter salunu – odvraći mladić.

– Iza crvene crte, zar ne?

– Tako sam čuo, gazda.

Mnogi gradovi na Zapadu imaju takozvanu crvenu crtu... granicu između pristojnog i lošeg dijela grada. Iza crvene crte postoji velika vjerojatnost da čovjek izgubi novčanik... ili čak život i to na ulici usred bijela dana!

Hartman zaključio da se isplati riskirati kako bi izvukao Clint Adamsa iz zatupjelosti i pijanstva u koje je zapao.

Grne presavijene novine u džep kaputa i krene u potragu za Clintom Adamsom.

Ljudi su srdačno pozdravljali tog visokog, dobro građenog čovjeka pristalog lica dok je prolazio ulicom prema ozloglašenom dijelu grada. U tom je dijelu Rick Hartman bio također dobro poznat. Ta u njemu je započeo svoj posao i postepeno se proširivao sve dok nije sakupio dovoljno novaca i kupio salun koji posjeduje sada. Mislio je da više nikada neće zaći u ovaj dio grada. Ali sada je koračao prema Blue Garteru u kome je nekoć i sam radio.

Unutrašnjost saluna bila je još zapuštenija nego u vrijeme kada je ovdje radio. Unatoč tome salun je donosio dosta novaca. Bio je dupkom pun, a narudžbe su pljuštale sa svih strana.

— Gle, gle, tko nam je došao u posjet — čuo je glas iza sebe — Hartman glavom! Želiš li možda kupiti salun?

— Zdravo Densone — pozdravi Hartman visokog vitkog muškarca četrdesetih godina.

— Što te dovodi u ovaj dio grada? — upita Denson.

— Tražim nekoga, Johna. — Opazivši čovjekov upitni pogled, Hartman nastavi. — Clint Adamsa.

— Ah, bivšeg Gunsmitha.

— Što time želiš reći?

Denson sliježe ramenima.

— I prije sam vidio ljude koji upadnu u bocu, Rick. Kao i ti. Ovaj je upao tako duboko da nikada više neće izaći. — Denson zatrese glavom i nastavi s negodovanjem. — Šteta! Izgubili smo dvije legende u jednom mjesecu. Njegovi dani kao revolveraša su, blago rečeno, odbrojani.

— Neće tako biti uspijem li što uraditi — odlučno će Hartman. — Gdje je on?

— Možda ima sreću što si došao — reče Denson. — Petorica momaka promatraju ga već duže vrijeme. Držim da samo čekaju priliku da ga...oh, oh — promrmlja zagledavši se u ugao prostorije iza Hartmanovih leđa.

— Što je? — i Hartman se okrene.

— Sjedio je za stolom u kutu, a njih petorica za susjednim stolom — promrmlja Denson ispruživši ruku u pravcu stolova koji su sada bili prazni. — Čini se da su svi otišli.

— Kad si ih posljednji put vidio?

— Prije dvije minute — reče Denson. — Trenutak prije no što si ti ušao u salun.

Hartman se obazre uokolo. Iznenada se sjeti stražnje prostorije koja izlazi na uličicu iza saluna.

— Otraga — reče i potrča prema sobi. Nejasno je bio svjestan ljudskih glasova. Denson ga je pratio u stopu. Istrčao je na vrata izvukavši kolt iz korica.

Čim su mu se oči privikle na mrak, shvatio je što se događa. Tri su muškarca šakama udarala Adamsa koji je bespomoćno ležao na zemlji pokušavajući rukama zaštititi lice. Nije se suprotstavio napadačima, a niti posegnuo za oružjem.

— Gunsmith — govorio je jedan čovjek. — Ta ovaj čovjek ne vrijedi ni koliko najobičnije dubre.

— Maknite se od njega — vikne Hartman i trojica se okrenuše prema njemu. Istovremeno

su im ruke pošle prema revol-
verima.

Hartman pogodi jednoga u
grudi, a Denson koji je bio iza
njegovih leđa, pogodi drugoga
u grlo. Treći čovjek, shvativši da
je ostao sam pokuša pobjeći, ali
prekasno. Denson i Hartman su
već pucali. Oba metka pogodiše
ga u leđa.

– A druga dvojica? – upita
Hartman.

– Vjerojatno su pobjegli kad
su čuli pucnjavu.

Hartman pride Gunsmithu
koji se nije ni pomakao. Podvu-
če ruke ispod njegovih mišica i
pokuša ga prisiliti da ustane.

– Ustani, Clinte, do vraga! –
protisne. Clint se nakon nekoli-
ko pokušaja uz njegovu pomoć
napokon uspravi.

– Potrebno mi je piće –
mrmljao je. Jedno piće.

– Da, potrebno ti je piće –
sliži se Hartman. – Uđimo.

Denson i Hartman su ga po-
lako povelj kroz stražnja vrata
u salun.

– Pozovi šerifa, Hog – naloži
Denson jednome čovjeku koji
im je pošao u susret.

– Dobro, gazda – čovjek se
udalji.

– Piće – mucao je Clint.

– Johnie, možeš li naručiti ne-
što lagano – zamoli Hartman,
a ovaj kimne glavom i bez riječi
pride šanku.

Clint sjedne na pod. Naslonio
se leđima na zid i zario lice u
ruke.

– Clinte, želim da nešto pro-
čitaš. Možeš li čitati? – upita
Hartman vadeći iz džepa presa-
vijene novine.

Clint odmahne glavom.

– Ne želim čitati već piti.

– Najprije nešto pročitaj –
strogo će Hartman.

Tek potom ću ti naručiti piće,
budeš li ga još želio.

Clint podigne glavu i namršti
se.

– Dobro, neka bude po tvo-
me.

Što moram pročitati?

– Ovo – Hartman raširi no-
vine i pruži mu ih. – Ako želiš
mogu ti ja pročitati – ponudi,
ali ga Clint ošine srditim pogle-
dom.

– Mogu i sam čitati – plane
zgrabivši novine.

– Koja strana?

– Naslovna, momče. Mislim
da će te zanimati.

Denson je šutke stajao sa
strane. Već je vidio naslovni
članak i znao je što Hartman
namjerava.

Oba su muškarca pažljivo
promatrala Gunsmitha dok je
čitao. Zapaziše promjenu na
njegovu licu.

– Do vraga – protisne Clint
– do vraga! – Posljednje riječi
pretvorile su se u krik dok je
gužvao novine u rukama.

– Oslobodili su ga? – upita
s nevjericom na licu. – Pustili
su Billova ubojicu na slobodu?

– Sud ga je oslobodio optuž-
be – potvrdi Hartman. – Želiš
li i sada piće?

II

Clint Adams se lakše opora-
vio fizički no psihički. Izgubio je
na težini, a pretjerano uživanje
alkohola uzrokovalo je drhta-
nje ruku. No nekoliko obroka i
uzdržavanje od viskija sve su to
uklonili za samo nekoliko tje-
dana.

– Puno bolje izgledaš – rekao mu je Rick Hartman sredi-
nom rujna.

– Bolje se i osjećam – prizna
Clint. – Mogu čak podnijeti i
jedno pivo.

– Želiš li ga? – Hartman po-
gleda prema barmenu.

– Ne – glasio je odlučan od-
govor.

Hartman ga s odobravanjem
pogleda. Za proteklih je tjedana
Clint Adams dobio na težini.
Bio je svježije obrijan i okupan,
oči su mu bile bistre, a ruke
mirne i sigurne.

– Odlaziš?

– Da.

– Jesu li pronašli McCalla?

– Još nisu.

– Kamo ideš?

– U Deadwood.

– Sretno druže! – Hartman
ispruži ruku.

– Hvala – Clint mu čvrsto
stegne ruku. – Hvala ti na sve-
mu, Rick – dodao je muklo.

– Ne spominji zahvalnost –
vlasnik saluna nemarno od-
mahne glavom. – Pripazi na
sebe i navрати kad budeš mo-
gao.

* * *

Clint nije bio siguran u sebe
dok je odlazio iz Labyrinth.
Tjelesno se posve oporavio. Još
koji kilogram i ponovo će biti
onaj stari, no psihički nije bio
više isti. Postao je nesiguran, a
na takvo osjećanje nije navikao.

Vijest o smrti Divljeg Billa te-
ško ga je pogodila, preplavio ga
osjećaj gubitka. Ali nije mogao
shvatiti ono što se poslije doga-
đalo. Opijanje, neprekidno oda-
vanje picu, trenuci kada nije bio
u stanju ni revolver držati u ru-
ci...

Što ga je, do vraga, natjeralo
da se tako ponaša?

Bio je siguran da se uzrok kri-
je u njemu samome. Teško je to
mogao objasniti. Nije sada imao
vremena razmišljati o svojim
unutarnjim porivima i nemiri-
ma. Najprije mora pronaći Bil-
lova ubojicu i pobrinuti se da
ne šeta uokolo slobodan. Da bi
to uradio mora poći u Dead-
wood.

Nadao se da ga unutrašnji
nemir neće spriječiti u obavlja-
nju zadatka.

Ironično se nasmije samome
sebi i obode konje. Godinama
se borio protiv reputacije Guns-
mitha, a sada se nadao da još
u sebi ima nešto od onoga za-
hvaljujući čemu je zavrijedio taj
nadimak.

III

Deadwood ili Deadwood
Gulch je zapravo mrtvi predio
kanjona koji iviči s planinskim
brzacement i strmom stijenom. Ru-
darsko središte koje je u njemu
nastalo zapravo se sastoji od tri
gradića: Elizabeth Cityja, Crook
Cityja i Deadwood Cityja. Poto-
nji je najveći i najpoznatiji.

U njemu je osim toga ubijen
i Bill Hickok.

Grad ima jednu glavnu ulicu
u kojoj se nalaze dućani, hoteli
i većina saluna. Kuće su trošne
i nekvalitetne građe, te nepre-
kidno zahtijevaju popravke.

Gunsmith upravi kola prema
glavnoj ulici. Bila je zakrčena, a
oblak prašine je neprekidno
lebdio nad njom. Od ulaska u
grad do gradske konjušnice
Clint je dobio pola tuceta ponu-
da za svoga crnoga konja arap-

ske pasmine koji je trčao vezan iza kola. No, dakako, odbio ih je sve. Uz to odlučio je dobro pripaziti na Dukea za vrijeme svoga boravka u gradu.

– Ne želim nikoga u blizini svoga konja – rekao je starom konjušaru sišavši s kola. – Puno ljudi ulazi i izlazi, gospodine...

– Pripazi da nitko ne ide blizu ovome konju – reče oštro i čovjek ustukne.

– A ja?

– Ti ga smiješ rasedlati, istrljati i nahraniti, ali ne pokušaj ga zajahati i ne puštaj nikoga k njemu. Jasno?

– Svakako, gospodine, svakako. Možete računati na mene.

– Gdje je najbliži hotel? – upita Clint uzimajući bisage i pušku.

– Stotinjak metara lijevo.

Clint je zadovoljno koračao ulicom. Uplašio je starca. Znači da je u njemu još ostalo nešto od one snage.

– Želim sobu s pogledom na ulicu – rekao je mladiću za recepcionarskim pultom.

– Svakako, gospodine. Upišite se u knjigu gostiju. – Čekao je dok Clint nije vratio knjigu.

– Imate sobu broj četiri, gospodine... – pogleda u knjigu gostiju... i zaprepašteno diže pogled.

– Što se dogodilo? – upita Clint.

– Ništa, gospodine Adams, ništa. Niste li vi ovaj kojega zovu Gunsmith?

– Zovite me imenom koje piše u knjizi! – reče Clint oštro.

– Svakako, gospodine... svakako – mucao je mladić prestrašeno.

Prokletstvo, razmišljao je dok se Clint penjao stubištem, najprije Hickok, a sada Gunsmith. Kao da ovome mjestu nije i bez njih dovoljno uzbudjenja!

Clint spusti bisage na stolac, nasloni pušku uza zid, a opasač s revolverom prebaci preko noćnog ormarića. Zatim pride prozoru i zagleda se u prašnjavu glavnu ulicu Deadwooda.

Kakvo si mjesto izabrao da u njemu umreš, Bille, pomisli sjetno. Znam da nije tvoja krivnja, no morao je postojati način da izbjegneš ono što se dogodilo.

Iz bisaga izvuče zgužvane novine. U jednim je pisalo o Hickokovoj smrti, a u drugima je objavljen članak o oslobađanju ubojice. Čitao ih je po stoti put.

Bill je igrao poker u salunu No. 10. Jack McCall je došao s leđa i ispalio mu metak u glavu. Istodobno je ranio kapetana Williama Masseyja premda je pucao samo jednom. Barmen je izjavio da je McCall pokušao ubiti i njega, ali je promašio.

U drugim je novinama jednostavno pisalo da je istragom utvrđena McCallova nevinost, te je oslobođen optužbe. Ubrzo nakon toga, ubojica je napustio Deadwood.

Clint je godinama radio kao predstavnik zakona. Nije mu stoga, bilo jasno kako je McCall mogao biti oslobođen ako su očevici potvrdili da je ubio Hickoka.

Barmen i Massey su mogli potvrditi što se dogodilo, a i ostali suigrači.

Nije mogao vjerovati da je pravda tako slijepa. Dakle, postojao je samo jedan odgovor.

Suđenje McCallu je vjerojatno namješteno. Clint će se zato pobrinuti da McCalla stigne zaslužena kazna. Uхватit će ga i predati ruci pravde, ovoga puta pravoj. Dakako, McCall će odlučiti želi li poći dobrovoljno ili će umrijeti. A takav izbor on nije dao Billu Hickoku.

Clint gurne novine u bisage i odluči poći do saluna na pivo. Viski će još neko vrijeme izbje-gavati, ali pivo će mu dobro doći. Mora isprati grlo puno prašine. U svakom slučaju neće mu škoditi, osobito bude li pio u salonu No. 10.

IV

Namjeravao je razgovarati s očevicima. Za početak s barmenom i kapetanom Masseyjem. Oni će mu dati imena ostalih. Javit će se i šerifu.

— Hej, mladiću — obrati se recepcionaru — Tko je šerif u ovom gradu?

— Nemamo šefa, gospodine Adams.

— A tko održava red i mir? Tko se brine za grad?

Mladić prasne u smijeh, a zatim se savlada i uozbilji.

— Ovdje nema mnogo mira i reda, gospodine Adams. Dok je bio živ, Divlji Bill se brinuo za grad. Bio je neka vrsta neslužbenog šerifa.

— Zaista, hm? — Posljednji put je Billa vidio u Abileneu. Tada je shvatio da mu prijatelj ima teškoća s očima. — Je li imao i kakvog neslužbenog pomoćnika?

— Dakako... to je bio Charlie Utter — odgovori mladić.

— Tko?

— Colorado Charlie Utter. Došao je ovamo zajedno s Bil-lom.

— Dobro, mladiću. Hvala.

Znao je da će uskoro cijeli grad pričati o njegovom dola-sku. Mora, stoga, prikupiti oba-vještenja koja mu trebaju i poći iz grada prije nego ga nado-budni strijelci uzmu na nišan.

Zahvaljujući reklami posao u salonu No. 10 upravo je cvjetao. Clint se progurao kroz gomilu gostiju do šanka i naručio pivo.

— Upravo ste stigli u grad, zar ne? — radoznalo će bar-men.

— Vidi se, hm? — odvrati Clint nemarno.

— Da, s vremenom čovjek stekne iskustvo u ocjenjivanju pridešlica.

— Ovdje se to dogodilo? — promrmlja Clint zamišljeno prelazeći pogledom po prostori-ji.

— Da — barmen odmahne glavom. — Većina ljudi postavl-ja to pitanje. Ovdje se to dogo-dilo! Točno. Ali više o tomu ne bih želio pričati.

— Zašto ne?

Barmen se nagne prema nje-mu.

— Kada su oslobodili Jacka McCalla bacili su blato na Bil-lovo ime, shvaćate li?

— Vi ste vidjeli sve što se do-godilo?

— Vidio sam. McCall je prišao Billu s leđa i ubio ga jednim je-dinim metkom koji je prošao kroz njegovu glavu i zario se kapetanu Masseyju u ruku. Massey je bio šokiran. Pomislio je čak da je Bill pucao na nj... no morao je znati.

— Zašto?

– On i Bill su stari prijatelji. I ostali igrači su im bili bliski.

– Tko su oni?

– Charlie Rich i Carl Mann.

Clint je poznavao Richa. Bio je dobar revolveraš i kockar.

– Tko je Mann?

Barmen se namršti pitajući se vjerojatno zašto mu ovaj stranac postavlja toliko pitanja, ali ipak odgovori.

– Gospodin Mann je vlasnik saluna.

– Shvaćam – Clint zakima glavom. – Kako se ti zoveš?

– Harry Young. A vi ste...?

– Adams. Clint Adams.

Barmen se trgne i naglo podigne obrve.

– Dakako, vi ste...

– ...Clint Adams – prekine ga Clint odlučno.

– Uh, da, imate pravo – promrmlja mladić. – Drago mi je što smo se upoznali. Bill je često pričao o vama.

– Hmm. Gdje mogu pronaći gospodina Manna?

– U njegovome uredu u stražnjem dijelu saluna.

– Trebam li se najaviti?

– Ne, samo pokucajte – nasmije se barmen.

– Hvala, Herry!

Clint požuri. Lagano pokuca na vrata i uđe.

– Jeste li vi Carl Mann? – upita čovjeka koji je sjedio za stolom. Mogao je imati oko trideset i pet godina, imao je plavu kosu i guste brkove.

– Ja sam taj, prijatelju. Što mogu uraditi za vas? Zar nešto nije kako valja u mom salunu? – podigne obrve.

– Ne, pivo vam je izvrsno – reče Clint približivši se stolu. – Želio bih s vama govoriti o Billu Hickoku.

– Hickok je mrtav – tupo će Mann, a izražaj lica naglo mu se promijeni.

– Znam – ozbiljno će Clint.

– Ali želim pronaći čovjeka koji ga je ubio.

– Svi znaju da je to uradio Jack McCall.

– Zašto je onda oslobođen?

Čovjek se namršti.

– Tko ste vi, prijatelju? – upita neprijazno motreći Clint.

– Clint Adams.

Na čovjekovom licu pojavi se izražaj prepoznavanja.

– Gunsmith – reče nagnuvši se naprijed.

Clint se trgne, ali ne reče ništa.

– Zašto je McCall oslobođen? – upita Clint ponovo.

– Tko zna? – reče Mann vrpoljeći se u stolici.

Čuo je Hickoka kako bezbroj puta priča o Gunsmithu, tvrdeći da nikada nije vidio čovjeka koji tako brzo i precizno gađa kao Clint Adams. Mann je znao da je Adams radio kao predstavnik zakona, a i Bill je govorio da nije ubojica. Ipak ga je Adamsova prisutnost činila nesigurnim i nervoznim.

– Zašto? – ponovi Clint nepopustljivo.

– U pitanju je mito... barem je tako tvrdio pukovnik May – izgovori Mann napokon.

– Tko je May?

– Tužitelj. Bio je neobično bijesan kada je porota proglasila McCalla nevinim! Rekao je da će progoniti ubojicu tako dugo dok ga ne privede pravom, a ne podmitljivom rudarskom sudu.

Clint shvati da su on i May na istoj strani.

– Gdje mogu pronaći Maya?

– Napustio je grad ubrzo nakon McCalla.

– A što je s Charliejem Richem i Utterom?

– Rich je u gradu, a vjerojatno i Colorado Utter. Nakon sudjenja počeo je sve više piti. On i Bill su bili dobri prijatelji.

– U kojem je hotelu odsjeo?

– Kad izađete iz saluna pođite desno do kraja ulice. Hotel nema imena, ali ćete ga lako uočiti.

– A kapetan Massey?

– U istom je hotelu – glasio je odgovor.

– I vi ste bili prisutni kad se dogodilo ubojstvo?

– Jesam. Igrali smo poker.

– Ubio ga je McCall?

– U to nema sumnje.

– Što je s Masseyjem? Je li bio ozbiljno povrijeđen?

– Metak ga je pogodio u nadlakticu. Rana nije bila ozbiljna.

– Zašto je optužio Billa?

– Nije ga zapravo optužio – reče Mann. – Sve se odigralo tako brzo i Masseyja je na neki način obuzela panika.

– Shvaćam – Clint se okrene prema vratima. – Dobro, gospodine Mann, hvala vam na obavještenjima.

– Hoćete li potražiti McCalla? – čuo je Mannov glas.

– Hoću – dobaci preko ramena.

– Što ćete uraditi s njim kada ga uhvatite? – upotrijebio je riječ kada a ne ako, jer je po Billovu pričanju zaključio da Adams neće odustati dok ne uhvati ubojicu.

Clint otvori vrata prije no što je odgovorio.

– To ovisi o njemu.

V

Clint napusti salun i zaputi se prema hotelu u kome su stanovali Massey i Rich.

– Kapetanova se soba nalazi na drugom katu, broj šest.

– A Richova?

Izražaj na starčevu licu naglo se promijenio.

– To je malo drukčije, prijatelju. Rich ne bi volio da vam kažem broj...

– Slušajte, ja sam ovdje, a on gore. Bit će bolje da mi kažete broj ili ću... – ostavio je rečenicu nezavršenu, ali izražaj u njegovim očima rekao je starcu sve.

– Dobro, dobro, soba broj dvanaest na trećem katu – reče pomirljivo.

– Hvala – Clint pođe prema stubištu ljuteći se na sebe.

Što se to s njim zbiva? Počeo je plašiti djecu i starce. Tko će biti sljedeći, pomisli cinično. Psi?

Zakuca na vrata sobe broj šest. Začuje stenjanje.

– Massey!

– Tko je?

Clint ne odgovori već otvori vrata. Visok, mršav, sjedokos čovjek sjedio je na krevetu s bocom viskija u desnoj ruci. Lijeva ruka mu je bila nepokretna, u zavojsima.

– Tko ste vi? – upita čovjek.

– Prijatelj Billa Hickoka. Želio bih vam postaviti nekoliko pitanja.

– Pitajte.

– Jeste li vidjeli da je McCall pucao u Billa?

– Da jesam, ne bih istrčao iz saluna vičući da je Bill pucao na mene – odvrati Massey od-

mahujući glavom. — Ne, nisam mogao vidjeti McCalla. Stajao je točno iza Billa.

— Jeste li čuli da je nešto rekao?

— Bill?

— McCall.

— U tom trenutku nisam bio svjestan, no poslije sam se sjetio da je viknuo prije nego se čuo pucanj. Nešto kao: Evo ti!

— Poznajete li McCalla?

— Površno — odgovori Massey nagnuvši bocu s viskijem. — U nekoliko navrata sam s njim kartao. Loš je igrač i večer uoči ubojstva, Bill je na kartama dobio sav njegov novac. Iduće jutro mu je platio doručak, ali nezahvalnom razbojniku to nije bilo dosta.

— Je li bio sam?

— Da.

— Nisam mislio u salunu. Zanimam me je li sam došao na zamisao da ubije Billa ili ga je netko nagovorio.

— Nagovorio? — upita Massey. Namrštio se. — Ja to zaista ne bih mogao reći.

— A tko bi?

— Ne znam.

— Charlie Rich?

— Jeste li s njim govorili?

— Ne, ali ću sada posjetiti i njega.

— U posljednje je vrijeme vrlo nervozan — reče Massey.

— I ja također, kapetane. Hvala na razgovoru.

Dok je otvarao vrata čuo je njegov glas.

— Što ste rekli... kako se zovete?

— Nisam rekao ništa — otpovrne Clint suho. — Zovem se Adams.

Izašao je iz sobe ne čekajući njegovu reakciju.

— Charlie Rich? — upitao je zakucavši na vrata sobe broj dvanaest na trećem katu.

— Da, tko to želi znati?

— Radije bih prije ušao — vikne Clint.

Nakon dulje stanke ponovo je čuo razdražljivi glas.

— Udite, ali ruke držite tako da ih mogu vidjeti.

Clint otvori vrata i uđe ispruženih ruku. Rich je stajao pokraj kreveta, udaljen od prozora. Oprezan čovjek, pomisli Clint. Takav je bio i... Bill.

— Tko ste vi?

Rich je bio tamnokos, tamnopus i crnook čovjek duboka promukla glasa.

— Clint Adams.

Guste obrve podigoše se u čuđenju, a revolver uperen u Gunsmithov trbuh naglo se spusti.

— Zašto, do vraga, niste to rekli? — otrese se na došljaka. — Spustite ruke i sjednite.

— Hvala.

— Piće? — Rich podigne napola praznu bocu s noćnog ormarića.

— Ne, hvala.

Rich sliježe ramenima, gurne revolver u korice i otpije dobar gutljaj viskija.

— Nema smisla pitati vas zašto ste došli.

— Nema — složi se Clint. — Došao sam da saznam istinu o Billovoj smrti.

— Što se tu ima otkriti? Svi znaju što se dogodilo.

— Znam da ga je ubio McCall, a znam također i da je ubojica oslobođen — reče Clint mračno.

– Malo je zlatne prašine bačeno poroti u oči i sve se lijepo sredilo – ironično će Rich.

– Tko je platio?

– Ne znam.

– To znači da McCall nije radio na svoju ruku?

– Netko je platio njegovo oslobođenje – reče Rich – ali ne znam je li ga taj netko nagovorio da ubije Billa, ako je to ono što vas zanima.

– Da, baš to. Što se događa s Utterom? – nastavi Clint.

– Teško je podnio Billovu smrt. Odao se piću.

– Rado bih s njime govorio. Gdje je on?

– Može biti svugdje.

– Mnogo ste mi pomogli tim odgovorom – zajedljivo će Clint.

– Žao mi je, Adamse, ali to je jedini koji vam mogu dati.

– Dobro. Recite mi zašto Bill nije sjedio leđima okrenut zidu.

– Netko je već zauzeo to mjesto. Bill je u nekoliko navrata tražio da mu prepusti mjesto, ali nije išlo.

– Tko je sjedio na tom stolcu?

– Massey – reče Rich gledajući ga u oči. – Kapetan Massey. Bill je bio leđima okrenut šanku – nastavi kao da je znao što će ga Clint pitati. – McCall je ušao kroz prednja vrata i načinio jedan krug oko stola dok nije ponovo došao Billu iza leđa. Tada je izvukao pištolj kalibra 45 i uzviknuo Evo ti! Odmah zatim ispalio mu je metak u glavu.

– Kako to da je ranjen i Massey premda je ispaljen samo jedan metak?

– Metak je prošao kroz Billovu glavu i zabio se Masseyu u lijevu nadlakticu – objasni Rich. – Bio je tako iznenađen da je u prvi tren pomislio da je Bill pucao.

– To sam čuo.

– Sramno je, ali čini mi se da su ljudi poput Billa, vas i mene osuđeni na takav završetak... prije ili poslije – dodao je otpiše gutljaj viskija.

– Ja ne, prijatelju – suho će Clint ustajući.

– Nećeš ni ti umrijeti u postelji, dragi moj – podrugljivo će Rich.

– Može biti – složi se Clint – ali ne namjeravam dopustiti nekom kukavici da mi puca u leđa – dodao je hladno.

– Budete li trebali još nešto, samo dođite – dobaci Rich dok je otvarao vrata. – Vi, Bill i ja smo ljudi istoga kova.

– Hvala – zajedljivo će Clint.

U predvorju je zastao kako bi dao oduška svoje bijesi. Ruke su mu počele drhtati i on krene u prizemlje razmišljajući na koga je zapravo bijesan. Na McCalla, zato što je ubio Billa? Na Billa, što je dopustio da ga ovaj ubije? Ili na sebe samoga?

Pokušat će ponovo razgovarati s Masseyjem, a mora pronaći i Colorado Charlieja Uttera.

Imao je osjećaj da bi se s tim čovjekom mogao složiti.

VI

Massey je znao da će ga Clint potražiti nakon razgovora s Richom pa je napustio sobu. A možda je otišao donijeti novu bocu pića. U svakom slučaju,

Clint ga nije našao. Nije vjerovao da je Massey nagovorio McCalla da ubije Billa, ali je želio znati zašto je odbio ustupiti Billu mjesto.

Colorado Charlieja je brzo pronašao. Počeo je obilaziti salune, sve dok ga u jednom nije pronašao. Ležao je pod stolom držeći u ruci polupraznu bocu viskija.

Clint se sagne.

– Jesi li ti Charlie Utter?

Čovjek žmirne očima sjajnim od pića.

– Da, prijatelju, ja sam taj. Imaš li punu bocu? – upita s nadom.

– Nemam – odvrati Clint oštro. Uzme mu bocu iz ruke i izlije preostali viski na pod.

– Što to, do vraga, radiš? – upita Utter preneraženo.

– Imamo zajedničkog prijatelja, Charlie – reče Clint blago – kojemu smo potrebni. Hajde, ustani!

Pruži ruku da mu pomogne, ali je Utter ne prihvati.

– Kojeg prijatelja? – pogled mu se suzi.

– Divljeg Billa Hickoka.

Čovjek se namršti. Clint na trenutak pomisli da ga nije razumio.

– Bill je mrtav – reče Utter tupo.

– Znam – prihvati Clint – ali ubojica je slobodan. Želim ga pronaći, Charlie. Potrebna mi je tvoja pomoć.

– McCall – Utterovo se lice smrači.

– Hajde, Charlie! – Clint mu čvrsto zgrabi ruku – moramo razgovarati.

– Kamo idemo?

– U hotel.

– Nemam sobe.

– Imam je zato ja – odvrati Clint mirno. Povukao je Uttera i krenuo prema izlazu, ali mu put zakrči jedan gorostas.

– Hej, Charlie – reče čovjek – trebaš li novu bocu?

Utter otvori usta da odgovori ali ga Clint preduhitri.

– Ne, ne treba.

Čovjek je bio znatno viši od Clint, ali prilično debeo.

– Hej, prijatelju, pitao sam Colorada, a ne tebe.

– A ja sam odgovorio – mirno će Clint. – Sada se, molim vas, maknite s puta!

– Ne, dok mi moj prijatelj Charlie ne odgovori – odlučno će gorostas.

– Slušaj, čovječe... – počne Clint, ali zastane. Charlie se okrenuo takvom brzinom da ni on ni visoki čovjek nisu stigli reagirati. Koljenom je pogodio krupnog muškarca u osjetljivo mjesto među nogama. Čovjekove se oči razrogačiše, usne otvoriše, a ruke mu nagonski polete prema bolnome mjestu. Pao je na pod. Clint i Utter se izmakoshe. Utter laktom udari čovjeka na podu po potiljku, a zatim ponosno pogleda Clint.

– Hajdemo!

– Kako ti kažeš – nasmiješi se Clint.

VII

Kad su stigli do Clintove sobe, Utter progunda:

– Imaš li kakvo piće?

– Nemam – otpovrne Clint.

– Neko vrijeme sam i ja pio, ali sada moramo biti trijezni. – Pokaže mu umivaonik s vodom.

– Umij se!

– Da se umijem? – začudi se čovjek.

– Do vruga, da! Moramo razgovarati, a pijan nisi ni od kakve koristi – nestrpljivo će Clint.

Utter ga bez riječi poslušao. Smoči ruke i prijeđe njima preko lica. Clint mu pride s leđa i gurne glavu u umivaonik tako da se Utter zagrcnuo. Držao mu je glavu neko vrijeme pod vodom, a zatim ga pustio.

Utter se uspravi teško dišući i kašljući ali trijezan. Gotovo potpuno.

– Nebesa! – vikne kad je došao do daha – što, do vruga...

Okrene se prema Clintu i snažno zamahne desnom rukom, no ovaj se na vrijeme izmakne i udari Uttera ljevicom u grudi.

Čovjek zatetura i pritom odgurne umivaonik. Voda se izlila na pod, a dobrano je poprskala i njega. Utter je bijesno promatrao Clintu.

– Ti si bio Billov prijatelj? – zareža.

– Da.

– Kako se zoveš?

– Clint Adams.

– Prokletstvo – reče – Utter. Prijeđe rukavom preko lica želeći ga obrisati, a zatim prezirno frkne nosom. – Do vruga!

– Znaš me?

– Čuo sam za tebe – kiselo će Utter. – Bill je pričao o tebi.

– Jesi li mu bio prijatelj?

– Dakako da jesam – uvrijeđeno će on. – Proveli smo zajedno mnogo vremena – na licu mu zaigra sjetan osmijeh. – Bilo je lijepih, ali i teših trenutaka. Naše prijateljstvo nikada nije došlo u pitanje. Nekoliko

puta sam ga nadmašio prilikom pucanja na daljinu.

– Zaista? – Clint se namršti.

– Mogu pogoditi novčić na udaljenosti od trideset metara – pohvali se Utter. – Istina, Bill je bio brži od mene – prizna sa smiješkom. – Nitko ga nije mogao nadmašiti. – Na trenutak zastane. – Osim možda tebe... – prema onome što sam čuo od Billa.

Bill je bio brži od munje – reče Clint s poštovanjem u glasu.

– Do vruga, tako je on govorio o tebi – progunda Utter. Pogleda ga pomalo sumnjičavo. – Nadam se da si doista onaj za koga se predstavljao. Smijem li sjesti?

– Samo izvoli.

– Utter sjedne na jedini stolac u sobi, a Clint skinje šešir i smjesti se na krevet.

Prije šest tjedana čuo sam da je Bill ubijen – reče Clint – možda i ranije. Uradio sam upravo ono što i ti.

– Poceo piti?

– Clint potvrdno kimne.

– No, to sada nije važno. Jack McCall je pobjegao, a on je ubio našeg prijatelja. Mi to ne možemo dopustiti.

– Što misliš poduzeti?

– Ti ćeš mi reći kamo se zaputio Jack. Poći ću za njim i uhvatiti ga – reče Clint jednostavno.

– To je sve što želiš od mene? – čovjek raširi oči ne vjerujući.

– Tako je. Pretpostavljam da znaš kamo je pošao. Tvoja je stvar zašto nisi krenuo za njim.

– Krenuo je na zapad... pukovnik May je pošao za njim.

– Na zapad? Prema Wyomingu?

– Može se dogoditi da poslije skrene na sjever, prema Montani – reče Utter oklijevajući.

– Što ti misliš?

– Pretpostavljam da je krenuo u Wyoming – zamišljeno će Utter – zatim možda i u Nevadu. Tamo je, navodno prema McCallovoj tvrdnji Bill ubio njegova brata. Dakako, nitko mu nije povjerovao.

– Osim porote – podrugljivo će Clint.

Utter prezirno frkne nosom.

– Porota je vjerovala samo zlatnoj prašini.

– Kada namjeravaš poći?

– Sutra izjutra odvrati Clint.

– Što prije odem iz Deadwooda, to bolje.

– Mogu li i ja poći s tobom?

– Imaš li konja?

– Svakako.

– Zašto želiš poći?

Utter protrlja vilicu.

– Istini za volju, sramim se svoga ponašanja. Barem toliko dugujem Jimu... da pomognem uhvatiti njegovoga ubojicu – reče pokajnički.

Jim je kraći oblik Billova punog imena James Butler Hickok. No ljudi su ga najčešće zvali Divlji Bill.

– Moći ćeš se uzdržati od vi-skija? – pitao je strogo.

Hoću – odvratio je Utter bez oklijevanja.

– U tom slučaju možeš poći sa mnom – Clint ustane. – Imaš li gdje prenočiti?

– U zadnje vrijeme sam obično spavao ispod stola u salunu – prizna on posramljeno.

– Hrčeš li?

– Samo kada sam mrtav pijan.

– Onda možeš spavati ovdje – odluči Clint. – Rano izjutra ćemo krenuti.

– Odlično, Adamse.

– Zovi me Clint.

– A ti mene možeš zvati Charlie – čovjek razvuče usnice u osmijeh.

– Dobro, Charlie – Clint skinje opasač s revolverom i položi ga na noćni ormarić. Dohvati dvije ponjave i prostre ih po podu. – Evo, legni ovdje – reče, a zatim se ispruži na krevetu.

Već je utonuo u drijemež kada ga trgne Utterov glas.

– Clinte!

– Da?

– Moram ti zahvaliti što si me doveo ovamo.

– Prije ili poslije bi se i sam izvukao – reče Clint.

– Možda bi tada bilo prekasno.

VIII

Čovjek koji je sjedio u nekom salunu u Laramieju izgledao je kao četrdesetgodišnjak, a imao je zapravo samo dvadeset i pet godina. Lice mu je bilo mršavo i izbrazdano borama što ih je ispisao nemiran život lutalice i neprekidna besparica.

Jack McCall je stekao popularnost zahvaljujući činjenici da je ubio Billa Hickoka. Nije tajio da je pucao Hickoku u leđa. Bio je siguran da mu se dva puta ne može suditi za isti zločin.

Pijanim glasom po stoti je put ponavljao kako je ubio Divljeg Billa Hickoka i ostao na slobodi.

– Nisu mogli nauditi starom Jacku McCallu, jer je uradio ono za što nitko drugi ne bi imao hrabrosti. – U tom tre-

nutku vrata su se otvorila i na njima se pojavio čovjek sa zviždjom na grudima.

Šerif Ben Lomax čuo je za McCallove samohvale. Kako se čovjek uopće može hvaliti time da je ubio drugoga s leđa, a osobito ako je taj drugi ličnost, čovjek kakav je bio Bill Hickok?

– Zdravo, šerife – pozdravi ga McCall cereći se. – Što mogu uraditi za vas?

– Vi ste čovjek koji tvrdi da je ubio Billa Hickoka?

– Tvrdi? – uvrijeđeno ponovi McCall? – Želite li time reći da sumnjate u moju riječ, šerife?

– Ne želim ništa reći – presječe ga šerif. – Pitao sam vas samo jeste li vi onaj koji kaže da je ubio Hickoka.

– Dakako da jesam – McCall se važno isprsi. – Ubio sam najboljeg revolveraša i ostao na slobodi. Nitko mi više ništa ne može – govorio je hvalisavo.

– Imate li revolver, McCalle? – upita šerif.

– Revolver? – upita McCall.

– Što će mi revolver? Dobro – šerif dohvati njegov šešir sa stola i baci mu ga u krilo. – Hajdemo!

– Kamo? Zašto? – McCall iskolači oči u čudu.

– Uhapšeni ste, čovječe. – Zašto?

– Za ubojstvo Divljeg Billa Hickoka – glasilo je miran odgovor.

McCall prasne u smijeh. – Ne možete me uhapsiti jer mi je zbog toga već suđeno – reče pobjedonosno.

Lomax izvuče revolver i uperi ga u njegove grudi.

– Hoćete li me poslušati ili...? – upita prijeteći.

– Hej, čekajte... promuća McCall, ali šerif mu nije dao priliku da nastavi.

– Godinama radim na strani zakona, McCalle – svaka njegova riječ pogađala je uplašenog McCalla poput biča – i ne mogu vjerovati da poštenu sud može toliko pogriješiti i pustiti na slobodu ubojicu. Dok budeš zagrijavao jednu od mojih čelija, provjerit ću kroz kakav si postupak prošao tamo u Deadwoodu. Ustani!

– Hej...

– Lomax napne kokot.

– Neću ti reći još jedanput... Potresen, ali još prkosan, McCall ustane.

– Vidjet ćete, šerife. Suđenje je bilo provedeno i ja sam oslobođen. To ćete brzo ustanoviti.

– Kreni – šerif ga gurne revolverom.

* * *

Sudac Laramie Cityja je ustanovio da je Jacku McCallu suudio rudarski sud koji prema ustavu, nije nadležan za suđenje ubojstava. Odredio je stoga da se McCall preseli u zatvor u Yanktonu, glavnome gradu Dakote. Ondje je ubojica Billa Hickoka trebao biti podvrgnut istrazi i suđenju redovnoga suda.

U trenutku kada su Clint Adams i Colorado Charlie Utter prelazili granicu koja odvaja Južnu Dakotu od Wyominga, Jack McCall se nalazio u vlaku za Yankton.

IX

Jack McCall je u pratnji sa-
veznog šerifa napustio Laramie

jedan dan prije no što su u nj ujahali Clint Adams i Colorado Charlie Utter.

Prije odlaska iz Deadwooda, Clint nije uspio pronaći kapetana Masseyja, a i Charlie Rich je napustio grad. Na putu do Laramieja, Clint je od Colorada saznao još nešto.

Čovjek koji je sjedio leđima okrenut zidu za vrijeme partije pokera nije bio kapetan Massey, već Charlie Rich.

– Tko ti je rekao da je to bio Massey? – pitao je Charlie.

– Rich.

Charlie odmahne glavom.

– Ne, bio je to Rich. Rugao se Billu da je praznovjeran i nije mu htio ustupiti mjesto.

– Zašto?

– Tko zna? Možda je Rich bio praznovjeran.

– Je li moguće da je Rich organizirao Billovo ubojstvo?

Ne shvaćam ni kako ni zašto – odvratila Charlie.

– Što misliš tko je mogao imati nešto protiv Billa?

– Vjerojatno Johnny Varnes i Tim Brady.

– Tko su oni?

– Ljudi kojima se nije svidjelo što se Bill nametnuo gradu kao neslužbeni šerif.

– Što su oni? Revolveraši? Posjednici? Političari?

– Ne, samo ljudi spremni na tuču. Razbijajući.

– Misliš da su se bojali sami suočiti s Billom, pa su nagovorili McCalla da puca na nj.

– Tako nekako – promrmlja Charlie. – Poslije McCallova hapšenja potražio sam ih, ali ih nisam našao. Vjerojatno su pobjegli iz grada.

Clint je upamtio njihova imena, ali je najprije morao obračunati s neposrednim krivcem, a to je McCall.

Došavši u Laramie ostavili su kolu i kola u konjušnici, a zatim pošli u hotel.

– Možemo li svratiti do saluna?

– upita Charlie bojažljivo.

– Kasnije, ali možeš dobiti samo pivo – upozori ga Clint strogo.

– Dakako – složi se Charlie. – Nema viskija.

– Barem dok ne obavimo zadatak.

Charlie je imao vrlo malo novaca. Stoga je sve račune za vrijeme putovanja plaćao Clint. No Charlie je poznavao McCalla i njegova će mu pomoć biti dragocjena. Zato nije žalio za novcem.

– Sada možeš poći u salun, Charlie – reče Clint pružajući mu ključ njegove sobe. – Ja ću najprije posjetiti šerifa, a zatim ću ti se pridružiti.

– Dobro!

Utter se zaputi prema vratima. Imao je samo odjeću u kojoj je putovao, pištolj i pušku. Sve je to neprekidno nosio uza se. Priznao je Clintu da mnogo bolje puca iz puške no iz pištolja. Nije se razdvajao od svoje henrijevke.

– Charlie – zaustavi ga Clint odlučno.

– Da? – čovjek zastane.

– Samo jedno pivo!

– Dakako, Clinte, ne brini! – složi se on.

Clint spusti pušku i bisage na krevet. Izvuče mali kolt kalibra 22 i gurne ga ispod košulje. Tako naoružan napusti hotel.

Šerifov je ured pronašao lako, a na vratima je pisalo i njegovo ime. Ušao je bez kucanja.

– Šerif Lomax?

– Ja sam – odgovori čovjek za stolom. – Što mogu uraditi za vas?
– Upravo sam došao u grad, šerife – reče Clint prišavši stolu. – Zovem se Clint Adams.

– Adams, hm? – Lomax protrlja bradu. – Čuo sam za vas. Što ćete vi ovdje, Adamse?

– Tražim jednog čovjeka – glasio je odgovor. – Pratim ga od Deadwooda. Trag me doveo ovamo. Rado bih čuo jeste li ga vidjeli i je li još ovdje?

– Zašto vas zanima taj čovjek?
– upita Lomax.

– Ubio je moga prijatelja.

– Mislio sam da ste odavna prestali raditi kao predstavnik zakona.

– Točno. Dugo već ne nosim šerifsku zvijezdu – odgovori Clint. – Ovo je osobna stvar.

– Što namjeravate uraditi uhvatite li toga čovjeka? – raspitivao se šerif.

– To ovisi o njemu, šerife – ozbiljno će Clint.

– Ne želim ubijanje u ovome gradu, Adamse. Ako ste došli ovamo s tom namjerom, bit će bolje da odmah odete.

Taj se čovjek zove Jack McCall, šerife – izjavi Clint mirno. – Možda ste čuli za nj?

– Jesam. Tražite li njega, onda također možete uzjahati konja i napustiti grad.

– Zašto? – Je li bio ovdje?

– Bio je, ali je otišao.

– Kamo? – upita Clint zapovjedno.

Lomax je nekoliko trenutaka šutke proučavao Clintovo lice.

– Vi i Hickok ste, znači, bili prijatelji?

– Dobri prijatelji, šerife. Stoga mi se ne sviđa pomisao da njegov ubojica šeta uokolo slobodan.

– Istini za volju – šerif se počeo iza uha – ta se pomisao ni meni nije svidala – dohvati se za naslon stolice i nastavi. – Da, bio je ovdje neko vrijeme. Hvalio se u salunu da je ubio Billa Hickoka i prošao bez kazne.

Clint osjeti kako u njemu raste gnjev.

– Što se dogodilo?

– Uhapsio sam ga – odvrati mirno šerif.

– Uhapsili? Zašto?

– Zbog ubojstva – spokojno će Lomax. – Nisam mogao podnijeti da se netko ruga zakonu. Sudac Waters je ustanovio da rudarski sud, koji je proglasio McCalla nevinim u Deadwoodu, nije bio nadležan raspravljati o slučaju ubojstva. Tako je postupak poništen i pokrenut nov.

Clint osjeti zadovoljstvo dok je slušao šerifove riječi. Njegove je srdžbe polako nestajalo.

– Što se dogodilo s McCallom?

– Poslali smo ga u Yankton gdje će biti podvrgnut novom suđenju – izjavi Lomax. – Jučer su ga odveli.

– Jučer – uzvikne Clint sa žaljenjem.

– Tako je, Adamse – Lomax se nagne naprijed. – Zakasnili ste jedan dan. Sudeći po vašem pogledu kada o njemu govorite, možda je i bolje da tako. Moglo se dogoditi da vas uhapsim zbog ubojstva, a to ni pošto ne bih želio.

X

Charlieja je zatekao s pivom u ruci. Naručio je piće i za sebe, a potom mu ispričao što je saznao od šerifa. Sjedili su svaki šutke, utonuo u svoje misli.

McCall je već jednom bio uhapšen i oslobođen. Što ako se ponovo

tako nešto dogodi? Osim toga tu su i Varnes i Brady, ljudi koji su vjerovatno nagovorili McCalla da počini ubojstvo. Jack McCall je suviše velika kukavica da bi sam došao na takvu zamisao. Netko ga je morao hrabriti.

– Otići ćemo do Yanktona – izjavi iznenađeno Clint glasno.

– Zašto?

– Da prisustvujemo McCallovu suđenju – odvratila Clint. – Zanima me hoće li se pojaviti Varnes i Brady.

– Zašto bi se ondje pojavili? – začudi se Charlie.

Ne žele li da McCall spomene njihova imena, pokušat će ga spriječiti... a osim toga, želim biti ondje za slučaj da se sve ponovi.

– Kako to misliš?

– Što ako McCalla ponovo oslobode? – odgovori mu pitanjem.

– Ne bi se usudili to uraditi...

– Ono što se dogodilo jednom može i drugi put. Ako do toga zaista dođe, želim biti prisutan – ispruži ruku po stolu – tako da ga mogu odmah zgrabiti i sam mu suditi – dodala prijateljica. – Polako uživaj u piću jer izjutra krećemo za Yankton i duže ćeš vremena biti bez njege – dodala sa smiješkom.

I sam posegne za pivom. Osjeti se neobično smirenim. Znao je gdje se nalazi McCall. Preostaje mu jedino da prisustvuje suđenju i umiješa se tek ako opet nešto pođe naopako. Ovoga puta ubojica ne smije umaći pravdi, zaključila odlučno i ispije do kraja bocu s pivom.

XI

Istodobno u Yanktonu dva muškarca su razgovarala o novom suđenju Jacku McCallu zbog ubojstva Billa Hickoka.

– Mislio sam da se ne može dva puta suditi zbog istog zločina – žalio se Tim Brady.

– Vidiš da može – odvratila Johnny Varnes. – Mene jedino brine hoće li im McCall odati naša imena.

– Nismo mi pucali – naglasila Brady.

– Nismo, ali smo... ohrabрили McCalla da to uradi. Mogli bi nas optužiti za suučesništvo ili nešto slično...

– Prokletstvo – progundala Brady – kad pomislim na sve ove neprilike, čini mi se da smo sami trebali ubiti Hickoka.

– Da, samo mi mu se nikada ne bismo uspjeli prikrasti s leđa kao McCall. Tko bi posumnjao da će takav nitkov planirati ubojstvo jednog Hickoka? Samo zato se McCall izvukao – naglasila Varnes.

– Sada vidimo da nije – zajedljivo će Brady. – Barem ne još.

Sjedili su u salunu s bocom viskija na stolu. Nitko u Yanktonu nije ih poznavao, niti je znao da su došli iz Deadwooda. Johnny Varnes je želio da i nadalje ostanu nepoznati.

– Moramo biti pažljivi, Time – obrati se svome ortaku. Krenu li stvari naopako i zaključimo li da će McCall odati naša imena, morat ćemo ga ušutkati – reče značajno.

– Ubiti ga?

– Da, baš tako – potvrdila Varnes.

– Ovoga puta ćemo to uraditi sami. Izvedemo li to pametno, ljudi od zakona će pomisliti da se koji od Hickokovih prijatelja želio osvetiti ubojici.

Brady se nasmije.

– Ha, ha, zamisli nas ko prijatelje Hickoka!

– Sreća je što smo se nalazili u Wyomingu u trenutku McCallova hapšenja – zadovoljan će Varnes – jer bismo inače doznali što se događa tek kada bi bilo isuviše ka-

sno da nešto poduzmemo. Ovako ćemo moći pripaziti na McCalla.

– I ako osjetimo da će momak zabrljati – Brady načini pokret kao da poteže revolver – Bang!

XII

Clint je kola i konje ostavio u Laramieju. U Yankton je dojahao na svome Dukeu znajući da se na snažnome vrancu može brže i sigurnije kretati nego s kolima punim alata i oružja.

Pošto su u malome hotelu uzeli dvije sobe, Clint odluči posjetiti šerifa.

– Želiš li vidjeti gdje čuvaju McCalla? – isceri se Charlie.

Clint kimne glavom.

– I saznati kada je zakazano suđenje – dometne ozbiljno.

– Čekat ću te u salunu preko puta ulice – promrmlja Charlie. Clint ga sumnjičavo pogleda.

– Uzmi samo jedno pivo, Charlie. Jasno?

– Kako ti kažeš, Clinte.

Budući da je Yankton sjedište oblasti, u njemu se nalazi savezni šerif za tu oblast. Clint ga je odmah posjetio.

– Čuo sam za vas, Adamse – rekao je Hanks. – Bili ste izvrstan šerif dok se niste povukli.

– Dode vrijeme da se čovjek povuče – Clint sliježe ramenima. – Vjerujem da to vrijedi za sve ljude – doda sa smiješkom.

– Ovisi o čovjeku – reče Hanks. Približava se šezdesetoj godini, ali se dobro držao. Visok i vitak nije djelovao nimalo starački. – Koje vas dobro dovodi u Yankton?

– Došao sam prisustvovati McCallovu suđenju. – reče Clint iskreno.

– Pravome, ovoga puta, zar ne?

– Nadam se.

– Poznavali ste Hickoka?

– Bili smo stari prijatelji – potvrdi Clint.

– Teško je kada čovjek strada na taj način – zamišljeno će Hanks. – To vrijeda čovjekovo dostojanstvo.

– I ja tako mislim.

– Mogu li uraditi štogod za vas za vrijeme boravka u našem gradu?

– Obično najprije posjetim predstavnike zakona u svakome gradu u koji dodem – objasni Clint. – Ponekad time uštedim neprilike i sebi i drugima.

– Mudar običaj.

– Kada počinje suđenje?

– Prekosutra. Čini mi se da sudac želi ispraviti nepravednu presudu koju je donio sud u Deadwoodu.

– Sumnja li itko u to da je on ubio Hickoka? – upita Clint.

– Šerif koji ga je uhapsio tvrdi da se McCall hvalio svojim zločinom, ali s porotom se nikad ne zna. Ponekad su odluke porote zaista neočekivane i nepredvidive.

– Vidjet ćemo što će se dogoditi ovoga puta. Šerife, biste li mi mogli reći gdje se nalazi McCall?

– Ovdje – reče Hanks pokazavši glavom prema vratima iza svojih leđa.

Dok je Clint grozničavo razmišljao kako bi privolio šerifa da mu dopusti vidjeti ubojicu, ovaj mu reče:

– Želite li ga vidjeti?

– Svakako, šerife! Hvala.

– Podite za mnom. – Šerif uze ključeve sa stola i otključa vrata koja odvajaju zatvorski dio od njegove kancelarije.

– Evo ga – ispruži ruku prema muškarcu iza rešetaka.

U Clintu je ponovo ključao bijes. Kako je Bill mogao dopustiti da ga ovakav nitkov ubije?

– Tko si ti? – upita McCall uspravivši se na krevetu.

– Čovjek koji želi vidjeti kako vi-
siš.

– Neću ja nikada visjeti, prijate-
lju – isceri se McCall.

– Platit ćeš za ono što si uradio
– Clint zaškrguće zubima.

Osjetivši u kakvom se Clint nala-
zi raspoloženju, šerif ga blago do-
takne po ramenu.

– Hajdemo, Adamse! Vidjet ćemo
McCalla na suđenju.

Clint još jednom pogleda McClla
želeći upamtiti njegovo lice, a zatim
pode za šerifom.

– Hvala vam, šerife.

– Nema na čemu – odvrti
Hanks srdačno. – Dodite poslije u
salun Yankton, pa ću vas počastiti
pićem.

– To neću propustiti, šerife –
Gunsmith se nasmije, mahne gla-
vom na pozdrav i izađe na ulicu.

Šerif je zamišljen zurio u zatvo-
rena vrata pitajući se hoće li sa ču-
venim Gunsmithom imati neprili-
ka. Čovjeka očigledno nešto muči, a
iskusni šerif je bio uvjeren da to ni-
je samo smrt dobrog prijatelja,
već nešto dublje.

– Šerife – čuo je McCllov glas.
Uzdahne, dohvati ključeve i zapu-
ti se prema ćeliji.

– Što želiš, McCalle?

McCall prisloni glavu na rešetke.

– Tko je bio taj momak? Što je
htio?

– Bio je prijatelj Billa Hickoka –
odvrti šerif – pa te želio vidjeti.

– Zašto?

– Pretpostavljam da je htio
upamtiti lice čovjeka koji mu je
ubio prijatelja. Za slučaj da se po-
novno sretnete.

– Tko je on? – ponovi McCall. –
Kako se zove?

– Ako ti odgovorim, izgubit ćeš
dobar san – pripomene Hanks.

– Do vraga...

– Dobro – Hanks uzdahne. –
Upozorio sam te. Čovjek se zove
Clint Adams.

– Pa što onda?

– Neki ga zovu Gunsmith – na-
stavi šerif značajno ne osvrćući se
na upadicu.

McCall raširi oči.

– Štooo...?

– Želim ti ugodno spavanje!

XIII

Clint je sumnjičavo promatrao
bocu s pivom u Charlievoj ruci. Ako
mu je to prvo, premalo je otpio, a
ako nije... No, on ne može ništa
uraditi ako čovjek želi piti, pomi-
sli.

– Vidio si McCalla?

– Jesam.

– Sada kada znaš kako izgleda,
ja ti više nisam potreban, nije li ta-
ko? – promrmlja čovjek oklijevaju-
ći.

– Tako je – potvrdi Clint. – Po-
novno si slobodan, Charlie.

Charlie se zgleda u bocu s pivom
i odgurne je.

– Možda ću ostati ovdje do zavr-
šetka suđenja.

– Bojim se da ti neću moći pla-
ćati račune – reče Clint obazrivo.

Utter odmahne rukom.

– Snaći ću se, ne brini. – Ustane
i pogleda Clintu u oči. – Bit ću u
blizini, Clinte, ako me zatrebaš.

– Upamtit ću to, Charlie. Hvala.

Vjerojatno se zaputio u drugi sa-
lun, pomisli ispraćajući Charliea
pogledom.

Kad je ponovo pogledao prema
vratima, oči mu se raširiše od izne-
nadenja. Charlie Utter ie ulazio u

salun. Clint spusti bocu s pivom na stol uravo kad mu je prišao.

– Možda će te zanimati ono što sam upravo vidio – reče Colorado Charlie sjedajući za stol.

– A to je?

– Vidio sa Tima Bradyja kako ide ulicom, a Varnes je jamačno takoder ovdje.

– Brady i Varnes – ponovi Clint zamišljeno. Dva čovjeka koja su mogla nahuškati McCalla da ubije Hickoka. Sada je gotovo sigurno da su oni to uradili. Što bi inače tražili ovdje u Yanktonu? Došli su se vjerojatno pobrinuti da ih McCall ne oda.

– Jesi li pošao za njim?

Charlie odmahne glavom.

– Pozna me. I on i Varnes me znaju, ali ne znaju tebe.

– A ni ja ne znam njih – doda Clint i nasmiješi se namignuvši. – Znači da te još trebam, Charlie.

– Očito – skromno će ovaj. – Ipak mi ne trebaš plaćati račune – nastavi žurno. – Snaći ću se neka-ko.

Dobro – nasmije se Clint – ali dopusti mi barem da te počastim pivom.

Charlie ustane i ozbiljno ga pogleda.

– Hvala, ali neću pivo. Moramo obaviti posao... radi Billa.

Clint ga je iznenađeno promatrao nekoliko trenutaka. Oči mu bljesnuše novim sjajem.

– Tako je, Charlie. Imaš pravo.

– Vidjet ćemo se poslije, Clinte.

Da, Colorado ima pravo, pomisli Clint kad je ostao sam. Moraju osvetiti smrt svoga prijatelja Billa Hickoka. Najprije je na redu McCall, a zatim Varnes i Brady.

Dakako, mogao bi pustiti da Varnes i Brady uklone McCalla, ali on

želi da ubojica visi, propisno osuđen.

Odluči li ga sud i ovoga puta pustiti na slobodu, Clint će biti taj koji će ga kazniti.

Hickok je imao svoje vlastite pojmove o pravdi i pravičnosti. Clint se nije uvijek slagao s njima premda su bili dobri prijatelji. Izvuče li se McCall i ovoga puta zahvaljujući nekoj prijeveri ili mitu... Clint će se pobrinuti da mu plati za zločin koji je počinio. Primijenit će tada Billove zamisli o pravdi koje je on uveo u Hays Cityju i Abileneu.

XIV

Kad je ugledao djevojku, shvatio je koliko je vremena prošlo otkako je posljednji put bio u ženskom društvu. Salun je bio poluprazan, a ona je stajala za šankom zadubljena u razgovor s trenutno besposlenim barmenom. Platnena haljina duboka izreza isticala je lijepa ramena i bujne grudi. Tamna kosa bila je skupljena na potiljku. Nakon kraćeg promatranja, Clint zaključio da bi mogla imati dvadeset i pet godina. U jednom trenutku djevojka je pogledala prema njemu. Nije svrnula pogled, već se hrabro sukobila s njegovim. Nešto je rekla barmenu, a zatim se gipkim korakom zaputila prema Clintovu stolu.

– Zdravo – rekla je drsko se smješkajući.

Zdravo!

– Promatrate me uporno kao da odavna niste vidjeli djevojku nastavila je izazovno.

– Donekle imate pravo – priznao je.

– Biste li željeli poći sa mnom da me bolje upoznate?

– Kako se zovete?

– Billie – rekla je podbočivši se rukama o bokove.

– Slušaj, Billie, dugo je vremena prošlo otkako sam posljednji put bio sa ženom, ali ipak ne toliko da bih počeo plaćati za trenutak užitka – rekao je oštro.

– Ne plaćaš, hmm?

– Nikada nisam, niti neću.

Djevojka ga je nekoliko trenutaka pažljivo promatrala, a zatim se osvrne. Još su dvije djevojke kružile oko malobrojnih gostiju, jedna plavuša, a jedna crvenokosa, ali bez većeg uspjeha. Salun je još bio prazan.

– Ovdje nema posla, a još ga neko vrijeme neće ni biti – progovori Billie napokon. – Zašto ne bismo iskoristili priliku da se bolje upoznamo?

– Na račun kuće? upita on iznenađeno.

– Zašto ne? – nasmije se ona. I ja imam pravo na poneku želju, zar ne? Što kažeš?

Hrabro je očima prelazila preko njegova vitka tijela. Clint osjeti nalu uzbudenja u preponama.

– Zovem se Clint – izusti hrapavo.

– Drago mi je što smo se upoznali, Clinte – rekla je s primjesom podrugljivosti u glasu. – Hoćeš li me pustiti da ovdje stojim dovijeka ili ćeš me povesti gore?

– Ti ćeš mene povesti gore, djevojko. – reče on mirno.

– Samo da krenemo već jednom – progundala je nestrpljivo. Uzela ga je za ruku i pvela prema stubištu.

– Ovo je moja soba – rekla je zastavši ispred jednih vrata na drugome katu. Prešla je prag, a Clint je još oklijevao. Na trenutak je pomislio kako djevojka možda ima ortalu, te ga žele orobiti...

– Dolaziš li? – trgne ga iz razmišljanja njezin zvonki glas. – Da

nisam dobar poznavalac muškaraca, pomislila bih da ti je ovo prvi put, dušo.

– U neku ruku i jest – promrmlja on više za sebe. – Prvi put nakon... Teksasa.

– Slušaj, srce – spustila je naramenice otkrivši bujne grudi – mala Billie će ti nadoknaditi čekanje, vidjet ćeš...

Pokazalo se da uopće nije bila mala. Skinula je haljinu i stajala pred njim posve gola, visoka, krupnih grudi, uzana struka i oblih ženstvenih bokova.

– Kako ti se sviđam? – pitala je drsko ga gledajući u oči, svjesna svoje ljepote.

Piljio je u smeđi trokut između njenih nogu i počeo teže disati.

– Sjajna si... sjajna... – izusti hrapavo osjećajući kako napetost u njemu raste. Prošlo je toliko vremena otkako je... – Pomoći ću ti da se svučesh – začuje njezin mazni glas. Clint se trgne iz omamljenosti. Ponovo je zavladao situacijom, odlučno odstranio svoju odjeću i povukao djevojku na krevet.

– Prokletstvo – stenjala je uvijajući se i grcajući od užitka dok joj je milovao tijelo, a zatim nije bila u stanju reći više ništa. Snažni grčevi strasti potresali su joj tijelo.

– Nebesa, Clinte – rekla je poslije još ubrzano dišući. – Ja bih trebala platiti tebi! Ovako nešto još nikada u svome životu nisam doživjela – rekla je iskreno.

Nekoliko sati poslije toga Clint se tiho iskrao iz sobe. Billie je još spavala. Vrijeme provedeno s njom pomoglo mu je da se opusti kako već odavna nije i sada je čeznuo za čašom piva. Ispivši piće, pošao je u potragu za uredništvom novina. Bio je siguran da tako veliki grad ima

svoj list, a trebali su mu primjerci starih novinskih članaka. Barmen mu je dao upute kako da dođe do Zvijezde Yanktona, najpoznatije novinske kuće u gradu.

Ugledao ju je čim je ušao u golemu prostoriju. Imala je osamnaest, devetnaest godina, dugačku kovčavu smeđu kosu i krupne crne oči, oivičene dugačkim tamnim trepavicama. Muška košulja bila joj je nekoliko brojeva prevelika, a oko struka je imala opasanu pregaču. U prostoriji se nalazilo još nekoliko ljudi, ali on je vidio samo nju.

Kao opčinjen zurio je u to lijepo izražajno malo lice dok mu je djevojka lagano prilazila brišući ruke o pregaču.

– Kako vam mogu pomoći, gospodine?

Ničim nije pokazala da je svjesna svoje ljepote i privlačnosti. Pogled joj je bio otvoren i nevin, što ju je činilo neodoljivom.

– Želio bih razgovarati s urednikom novina – reče Clint muklo ne skidajući pogled s nje.

Djevojičini se obrazi primjetno zažare.

– To je moj djed, ali trenutno nije ovdje.

– Kako se zove?

– Amos Walker.

– A vi?

– Amy – rekla je tiho. Dali su mi ime po njemu.

Kada će se djed vratiti, Amy?

Slegnula je ramenima.

– Ovisi o tomu je li pošao u kavanu ili salun. Može se vratiti svakog časa, a može biti odsutan i nekoliko sati. Mogu li vam ja pomoći?

– Želio bih prolistati neka vaša starija izdanja – odgovori on. Trebam li njegovo odobrenje ili mi netko drugi može pomoći?

– Da, ja vam ih mogu dati. Koja izdanja?

– Ne znam točne datume – oklijevao je na trenutak, a zatim nastavi – ali zanima me sve ono što je objavljeno u vezi s ubojstvom Divljeg Billa Hickoka.

– Oh, to? – uzviknula je tiho. – U nekoliko smo navrata pisali o tome. Pronaći ću ta izdanja.

– Čekajte malo – on je zadržao. Želio bih vidjeti i kopije izdanja drugih novina ako ih imate... također o Hickoku.

– Trebat će mi malo više vremena da sve to pronadem – promrm-ljala je.

Možete li to uraditi? Bio bih vam vrlo zahvalan – Clint ju je usrdno promatrao. – Voljan sam i platiti...

– Ne očekujem da platite – prekine ga djevojka žustro ponosno se isprsiši. – Sve ću vam složiti do sedam sati uvečer. Možete li tada doći ovamo?

– Dakako.

– Zar niste sve to pročitali kada je objavljeno? – upitala je neočekivano.

– Oh, bio sam bolestan i nisam bio u stanju čitati novine – objasni on.

– Dobro, do večeri ću vam pripremiti ono što vas zanima, gospodine... – upitno ga pogleda. Adams, Clint Adams – reče on s prizvukom isprike u glasu...

– Smijem li vas u znak zahvalnosti pozvati na večeru – dodao je ozbiljno je promatrajući.

Nakrivila je glavu pažljivo mu proučavajući lice a zatim reče:

– Mislim da ne bi bilo neprilično... u tome nema nikakva zla, zar ne?

Pogledala ga je svojim sjajnim krupnim očima.

– Dolazim po vas u sedam.

– Trudit ću se da do tada završim posao. Ako se djed ne vrati iz

saluna, morat ću sama pripremiti cijelo večernje izdanje.

– To je velik posao.

– Radim ga od svoje dvanaeste godine – nasmiješila se blago.

Clint joj uzvрати osmijeh.

– Vidjet ćemo se poslije, Amy.

– Do viđenja, Clinte.

Vratila se svome poslu, a Clint natraške pode prema izlazu, upijajući svaku njenu kretnju. Kakva brzina i energija, pomislio je zadržavljeno promatrajući kako s lakoćom rukuje golemom prešom i izdaje naloge dvojici radnika kao da taj posao zaista radi godinama.

Sretniji no ikada, Clint je zadovoljno koraćao ulicom radujući se večerašnjem sastanku.

Salun Yankton bio je pun. Clint se progura do šanka i naruči pivo. Bio je dobro raspoložen. Ogleda se oko sebe tražeći pogledom šerifa, ali ovaj očito još nije stigao. Okrene se prema barmenu i zagleda u svoj odraz u zrcalu. Malo se udebljao, a u lice mu se vratila i zdrava boja. Skoro se posve oporavio od samoubilačkog opijanja premda duboko u svojoj nutrini osjeća da još nije sve kako valja...

– Jeste li već platili? – trgne ga iz razmišljanja jedan glas. Okrene se i ugleda šerifa Hanksa.

– Nisam, još ne – odvрати.

– Dobro – šerif ga udari po ramenu i obrati se barmenu. – Jasno, daj i meni jedno pivo. Stavi sve na moj račun.

– Hvala, šerife!

– Držim svoje obećanje – nasmije se šerif uzimajući čašu s pivom. – Živjeli. – Odloži čašu. – Što radite?

– Razgledao sam malo vaš grad.

– I što mislite?

– Ostavlja upečatljiv dojam – prizna Clint.

– Da, još raste. Mnogo ljudi dolazi ovamo, a uskoro će hoteli biti puni. Zbog procesa – objasni.

– Da, to će biti pravi događaj – suho će Clint.

– Izvjestitelji nekih novinskih kuća su već stigli.

– Hmm – promrmlja Clint. – Danas sam upoznao Amy Walker, iz Yanktonske Zvijezde.

– Ah, ta je mala prava ljepotica – Hanks uzdahne. – Da sam dvadeset ili trideset godina mladi... – ostavi rečenicu nedovršenom i zagleda se po prostoriji. – Evo Amosa s nosom u boci.

Clint se okrene i ugleda čovjeka Hanksovih godina, neuredne sijede kose i velikoga nosa koji je gotovo bio uronjen u bocu viskija.

– Često pije?

– Često, ali kada ne pije, izvrstan je radnik i dobar novinar.

– Poznajete li ga dugo?

– Više od trideset godina – odvрати Hanks.

– Zašto toliko pije?

Hanks sliježe ramenima i ponovo se okrene prema šanku.

– Stari, pretpostavljam. Osim toga pogodila ga je smrt žene prije šest godina – u šerifovim očima pojavi se sjetan izražaj.

– Kako je umrla?

– Od upale pluća – reče muklo.

– Poznavali ste je, zar ne? – upita Clint tiho.

– Poznavao? – čovjek podigne obrve. – Volio sam je gotovo koliko i on prije trideset i više godina. Amy je mogla biti moja unuka – dodao je tužno.

– Što se dogodilo?

Hanks ga pogleda očiju sjajnih od zadržanih suza.

– Što se događa s mladim čovjekom kada o grudi okači sjajnu me-

talnu zvijezdu, Clinte? To biste i vi trebali znati. Dovoljno dugo ste je nosili.

Clintu navru sjećanja na djevojku koju je izgubio zbog šerifske zvijezde i on s razumijevanjem kimne.

– Znam.

– On je dobio djevojku, a ja zvijezdu. Najprije sam imenovan pomoćnikom, pa šerifom, a sada nosim zvijezdu saveznog šerifa – reče bez imalo ponosa u glasu. Još jednom pogleda svoga prijatelja, a zatim se ponovo obrati Clintu. – Moram poći u večernji obilazak grada. Hoćete li mi učiniti jednu uslugu? Pobrinite se da Amos sigurno stigne kući.

– A gdje stanuje?

– Iznad redakcije.

– Budite bez brige. Ionako moram onamo poći u sedam sati.

– Oh? – šerif začuđeno podigne obrve. – A zašto, ako smijem pitati?

– Da pokupim stara izdanja nekih novina i izvedem Amy na večeru – odvratí Clint.

Hanksovo se lice načas ukoči.

– Upamtite što sam rekao za Amy – strogo odmjeri Clint. – Mogla mi je biti unuka.

Clint mirno izdrža šerifov pogled i kimne glavom.

– Upamtit ću, šerife.

– Dobro. Možete popiti još koje piće na moj račun – doda sa smiješkom, ali Clint odmahne rukom.

– Dovoljno sam pio, šerife, hvala.

Poslije šerifova odlaska nalaktio se na šank. U zrcalu je promatrao Amynog djeda. Starac je ispraznio bocu s viskijem i počeo kopati po džepovima očigledno u namjeri da kupi drugu. No džepovi su mu bili prazni.

– Hej, stari – javi se glas sa susjednog stola. – Želiš li još jednu bocu?

I Amos Walker i Clint se okrenuše u pravcu odakle je dolazio glas. Za stolom do Amosova ugledali su snažnog i visokog muškarca, kose boje pijeska, neobrijanog. U krilu mu je sjedila jedna od salunskih djevojaka. Na desnome je oku imao povez od kojega se protezao ružan ožiljak sve do ruba usana.

– Ne daj toj staroj budali moj viski – dobaci drugi čovjek za stolom. Bio je slične građe kao i ovaj s ožiljkom, tamne kose, gustih brkova i snažnih ruku. Ova su muškarca imala prašnjavu odjeću i iznošene šešire koji su ležali na stolu. Clint je bio siguran da nose oružje premda nisu djelovali kao revolveraši. Vjerojatno su lutalice i kavga-džije.

– Čovjeku je potrebno piće – progunda čovjek s povezom na oku.

– Osim toga, podsjeća me na moga oca.

– Kako, do vraga, kada ne znaš tko ti je otac – odreže drugi čovjek. – Čak ni tvoja majka to ne zna.

Umjesto da se uvrijedi, čovjek s povezom prasne u smijeh.

– Nebesa, imaš pravo! – dobaci kada se prestao smijati. – Ipak ću dati starcu gutljaj – nastavi uporno i dohvati rukom bocu na stolu.

– Ne iz moje boce – usprotivi se drugi čovjek i otrgne mu bocu.

– Buckman – zareža prvi – želim da se starac napije.

Glas mu je bio prijeteći i Buckman ustukne. Spusti bocu na stol.

– Ne namjeravam se s tobom svadati zbog jednog starog pijanca kojega niti ne poznamo – reče pomirljivo.

Čovjek s povezom je to smatrao Buckmanovom predajom i dohvati bocu. No Buckman ustane i pride Amosovu stolu.

– Izlazi odavde, starče! – reče oštro. – Ako nemaš novaca za piće, odlazi!

Walker nije odgovorio. Pokušao je ustati, ali su ga noge izdale. Ponovo je sjeo.

– Ustani i izlazi, rekao sam – drekne Buckman. Njegova teška šaka spusti se na Walkerovo rame, a Clint opazi da se starčevo lice zgričilo od bola.

– Buckman – vikne čovjek s pozvezom, ali prije no što je mogao ukloniti djevojku iz svoga krila i ustati, Clint odloži prazan vrč na šank i u dva koraka se nađe kraj starčevog stola.

– Spusti ruku s njega, Buckmane – reče napetim glasom.

– Eh? – Buckman se osvrne i prezrivo zagleda u Clintu. Clint je bio visok i vitak, a odjeća je skrivala njegove snažne mišiće i žilavo tijelo.

– Gubi se odavde prije no što te ne prepolovim – zareža krupni Buckman.

– Rekao sam da spustiš ruku – reče Clint hladno.

– Bit će bolje da poslušas stranca, Buckmane – javi se čovjek s pozvezom. Pažljivo je promatrao Clintu i otkrio nešto što Buckman nije vidio. Iskreno je posavjetovao prijatelja, ali Buckman je bio tvrdoglav.

– I tebe podsjeća na oca? – dobacu Buckman podrugljivo se isce-rivši. Clint ga ošine pogledom.

– Nije važno na koga me podsjeća – odreže grubo. – Njegovo je pravo da sjedi ovdje.

– Htio je popiti moj viski – zareža Buckman.

– Nije on ništa htio – prekine ga Clint. – Ako me sluh ne vara, tvoj mu je prijatelj sam nudio piće.

– Iz moje boce!

Clint izvuče novčić iz džepa i reče:

– Ti si platio bocu?

– Jesam – glasio je srdit odgovor.

Clint mu dobaci novac.

– To je sada moja boca. Mogu ponuditi piće kome god želim – reče oštro.

– Ne želim piće – začuje se dubok glas. – Mogu sam platiti svoj viski – reče Amos Walker dostojanstveno.

Odgurne Buckmanovu ruku, ali ovaj njome zamahne kao da će udariti starca posred lica. Clint naglo skoči i uhvati Buckmana za zglavak.

– Gospodine, vi tražite tuču – zareža Buckman. Kad mu je prišao bliže Clintu zapuhne miris alkohola.

– A vi tražite poduku iz lijepog ponašanja – otpovrne suho.

– Čini mi se da obojica tražite neprilike – javi se treći glas s ulaza.

Buckman i Clint se okrenuše. Na pragu je stajao šerif Hanks, raširenih nogu, s rukom na dršci revolvera.

– Obojica ste došli u ovom gradu – nastavi šerif oštro. – Dužni ste poštovati zakon ili otići. Ne želim tuču. Ako je vama do nje, morat ćete potražiti neko mjesto izvan granica ovoga grada. Jasno?

Buckman se oslobodi Clintova stiska i gundajući sebi u bradu sjedne za stol.

Hanks pride Clintu.

– Povest ću Amosa kući.

– To ću ja uraditi. Vi samo nastavite s obilaskom grada – ponudi Clint.

Šerif pogleda svoga prijatelja, a zatim se obrati Clintu:

– Dobro. Ja ću ga poslije posjetiti.

Hanks pogleda Buckmana koji je još gundao nezadovoljan šerifovim

uplitanjem. Njegov prijatelj s pove-
zom zadovoljno se smijuljio Hanks
zatim mahne Clintu i Amosu ru-
kom na pozdrav i zaputi se prema
izlazu.

Clint se nagne prema starcu.

– Amy me je poslala da vas po-
vedem kući.

– Amy? – starac podigne po-
gled i zagleda se u Clintu.

– Zabrinuta je za vas – blago će
Clint hvatajući starca za ruku.

– Mala moja Amy – raznježi se
Walker i pusti Clintu da ga pridig-
ne. – Slatka je kao i njena majka.

Clint ga podupre svojom rukom i
lagano povede prema izlazu.

– Haj, prijatelju – čuo je iza leđa
Buckmanov glas.

Clint se okrene i pogledom
odmjeri krupnog čovjeka. Prijatelj
ga je pokušao spriječiti da govori,
ali Buckman se nije dao omesti.

– Nas dvojica još nismo završili
– dobaci prijeteći.

– Stojim ti na raspolaganju –
odvrati Clint mirno i izađe na ulicu.

XVI

– Uranili ste – dočeka ga Amy
kada je Clint otvorio vrata njene
kancelarije. Ugledavši iza njegovih
leđa djeda, licem joj preleti zabri-
nuti izražaj. – Oh, djede, zar opet?

– Opet – progunda starac. – Pa
što onda? – doda prkosno. Prisloni
ruke na lice i promuca: – Umoran
sam.

– Davide – vikne Amy i na vra-
tima se pojavi mladić njenih godi-
na, ili možda godinu dvije stariji.

– Molim, Amy?

– Hoćeš li odvesti djeda gore i
smjestiti ga u krevet, molim te?

– Svakako – spremno će mla-
dić. Clint je u njegovim očima od-
mah zapazio zaljubljeni izražaj dok
je promatrao djevojku.

Čim su mladić i starac nestali iza
vrata, Clint značajno pogleda Amy.

– Ovaj mladić je zaljubljen u vas.

– Oh, znam to – odvrati ona
spokojno i okrene se prema preši.

– Moram dovršiti još jednu strani-
cu, a zatim ću se oprati i poći s va-
ma na večeru. – Iznenada se okre-
ne i zagleda Clintu u oči. – Ispričat
ćete mi tada kako ste sreli moga
djeda.

– Čekat ću vas ovdje.

– Za to vrijeme možete pregleda-
ti novine koje sam za vas pripremi-
la – rekla je pokazavši rukom pre-
ma hrpi novina složenoj na stolici
podno prozora. – Bit ću gotova za
nekoliko minuta.

– Ne žurite! – Odvrati Clint i
pogledom obuhvati novine.

Nakon kraćeg oklijevanja zaklju-
či da će ih pregledati u svojoj hotel-
skoj sobi, te ponovo obrati pažnju
na djevojku. Promatrao ju je kako
predano radi svoj posao. Tek kada
je završila, podigla je pogled i usta-
novila da on zuri u nju.

– Što tako uporno gledate? –
rekla je smješkajući se drsko.

– Lijepu gospodicu s mrljama
tinte na licu – odvrati on vragolja-
sto.

Ruke joj polete k obrazima umr-
ljavši ih još više.

– Oh, Clinte, skoro sam zabora-
vila da se moram okupati –
promrmljala je stidljivo. – Trebat
će mi barem dvadesetak minuta da
to uradim. Hoće li vas to smetati?

– Nipošto – reče on dobroćudno
se smješkajući. – Za to ću vrijeme
odnijeti novine u svoju sobu i malo
se dotjerati. – Dohvati novine sa
stolca i zaputi se prema vratima. –
Doći ću po vas za pola sata.

– Hvala na razumijevanju.

– Nema na čemu. Nemojte zabo-
raviti mrlju na vrhu vašeg draže-

snog nosa – dobaci on vragoljasto i izade na ulicu.

Četrdesetak minuta kasnije, Clint je sjedio u restoranu s najljepšom djevojkom u gradu. Ta je djevojka u sebi imala nešto neodoljivo. Neprekidno joj je to ponavljao.

– Budete li mi i dalje laskali ili me tako promatrali – rekla je za večerom – lice će mi zauvijek ostati crveno od stida.

– Ili ćete naučiti da ne crvenite – odgovori on mirno.

– Možda – rekla je tiho, a zatim ponovno podigla glavu uronivši pogledom u njegov. – Clinte, djed mi je ispričao kako ste mu pomogli u salunu. Zahvalna sam vam – rekla je toplo.

– Šerif me zamolio da pripazim na nj – reče Clint.

– Ujak Jeff – djevojčine oči zasjaju. – On je divan čovjek. Zna, volim ga gotovo jednako kao i djeda.

– Što se dogodilo s vašim roditeljima, Amy?

Oborila je pogled.

– Oboje su mrtvi. – Nije ništa više rekla i Clint zašuti.

– Jesu li vam pomogle novine? – promijenila je predmet razgovora.

– Donekle – reče on premda ih nije stigao ni pogledati.

To će uraditi poslije. Prije sastanka s Amy okupao se i promijenio odjeću u želji da što bolje izgleda u društvu tako lijepe djevojke.

– Zašto vas zanimaju ti stari članci? – upitala je radoznalo. – Jeste li došli ovamo radi suđenja?

– Odgovor na oba pitanja je potvrdan – nasmiješi se on. – Bill Hickok je bio moj prijatelj. I to veoma dobar. Zanima me sve u vezi njegove smrti.

– Zar novine niste čitali u trenutku kada su objavljene? – upita-

la je, a zatim dodala s prizvukom isprike u glasu. – Oh, oprostite, rekli ste mi da ste bili bolesni u to vrijeme.

– To zapravo nije istina, Amy – reče on pokajnički. – Istina je da sam počeo užasno piti kad sam čuo za Billovu smrt pa nisam bio u stanju čitati novine. No sada sam posve trijezan i nadoknadit ću ono što nisam uradio.

– Oprostite – promrmlja ona tiho. – Jamačno vam je bilo teško. Nagne se i pogleda ga u oči. – Pitam se što vas je natjeralo da prestanete piti? Zna, to me zanima radi moga djeda – dodala je s prizvukom isprike u glasu.

– Ja nisam pio toliko dugo da bih se navikao na alkohol, a prestao sam piti onog trenutka kada sam saznao da je Billov ubojica oslobođen. Ta me vijest odmah otrijeznila. Trebalo mi je još nekoliko dana da dodem k sebi, a zatim sam krenuo na put i našao se u vašem gradu.

– Želite biti sigurni da se ubojica ovoga puta neće izvući bez kazne? – reče ona, a zatim nastavi prije no što je mogao odgovoriti. – Žao mi je, Clinte. Nema pravo tako govoriti. No znam tko ste i...

– Ja sam Clint Adams – prekinu je on oštro. – Čovjek kao i svi drugi.

– Kao što je i Bill Hickok bio? – upita ona. – Ili Wes Hardin?

– Nisam poput njih – suho će Clint. – Bio sam Billov prijatelj, ali nisam nalik njemu.

– Ne, niste – složi se ona – no ljudi misle tako jer vas znaju pod imenom Gunsmith. I pitanje koje sam vam maloprije onako brzopleto postavila, samo je plod moje spoznaje da ste vi Gunsmith. Ispričavam se, Clinte.

Nekoliko ju je trenutaka prodor-
no promatrao, a zatim se nasmiješi.

– Prešli smo na suviše ozbiljne
razgovore – reče napokon.

– Znaite da sada u vama vidim
samo Clintu Adamsa.

– Hvala, Amy – rekao je dirnut
njenim razumijevanjem.

Poslije večere otpratio ju je kući.

– Želite li da vam pomognem
oko djeda? – upita je.

– Oh, lako ću ja s njim izaći na
kraj... brinem se za nj od... od
smrti moje bake.

– Vaša je majka bila njihova
kći?

– Da.

– Sada mi je jasno zašto se osje-
ćate tako bliskom šerifu Hanksu.
Mogli ste mu biti unuka.

Osmjehnula se krajičkom usana.

– To sam čula i od bake. Podjed-
nako je snažno voljela i djeda i uja-
ka Jeffa, ali je ujak Jeff više volio
zakon no nju pa je donio odluku
umjesto nje.

– Je li ikada požalila?

– Nikada – odlučno će djevojka.

– Ostala je uvijek u prijateljstvu s
ujakom Jeffom. Na neki način ima-
la ih je obojicu, samo što je s dje-
dom živjela – rekla je zamišljeno.

– I imala s njime djecu – dopu-
nio ju je Clint.

– Da. Moju majku. Ujak Jeff ju
je volio kao rođenu kćer.

– A i vas voli – dometne Clint.

– Isto toliko.

– Znam – rekla je tiho. – Sada
bih trebala poći – dodala je oklije-
vajući i podigla pogled prema nje-
mu. – Hvala vam na divnoj večeri,
Clinte.

– Mogli bismo ponovo izaći dok
sam još ovdje – predloži on.

Nježno je dotakla njegovu ruku.

– Vrlo rado, Clinte. Laku noć.

– Laku noć, Amy.

* * *

Vratio se u svoju sobu i počeo
prelistavati novine. Pažljivo je pro-
čitao sve izvještaje o Billovoj
smrti... bolje reći ubojstvu... a za-
tim članke koji opisuju suđenje
McCallu održano u Deadwoodu. Bi-
lo je očito da je Jack McCall pucao
i ubio Billa Hickoka s hladnim pre-
dumišljajem.

A ipak je oslobođen.

Ohrabrujuća je okolnost što je
barem jedan sud smatrao neophod-
nim poništiti odluku rudarskog su-
da iz Deadwooda i ponovo provesti
suđenje ubojici, ali to ne znači da se
opet ne bi moglo dogoditi isto.

Amy je, dakako, pogodila rekavši
da je došao ovamo kako bi se po-
brinuo da McCalla stigne pravedna
i zaslužena kazna. Odlukom suda
ili...

Ako se McCall ponovo izvuče na
sudu, a Clint ga ubije, neće li time
dokazati da je zaslužio reputaciju
koja ga prati cijelog života i protiv
koje se neprekidno bori?

Neće li se time svrstati u red re-
volveraša kakvi su Wes Hardin i
Bill Hickok?

Ipak mu je Bill bio prijatelj i ne
može dopustiti da njegov ubojica
ostane nekažnjen. Pažljivo će prati-
ti suđenje i nadati se da će McCalla
proglasiti krivim.

XVII

Idućeg jutra doručkovao je u ho-
telskoj blagovaonici. Pitao se gdje
je Colorado Charlie. Da li je našao
mjesto za spavanje? Žalio je što vi-
še ne može plaćati njegov boravak,
ali i sam je bio pri kraju s novcem.
Da su mu ovdje kola s alatom mo-
gao bi zaraditi nešto popravljanjem
oružja. Ali njih je ostavio u Wyo-
mingu i sada se može samo nadati

da će mu novac koji ima sa sobom biti dovoljan dok traje suđenje.

Pio je drugu šalicu jake kave kada mu je prišao šerif.

– Dobro jutro, gospodine Adams.

– Dobro jutro, šerife. Sjednite i poslužite se kavom – ponudi ga Clint. – Molim vas zovite me Clint.

– Svakako, Clinte – šerifove se usne razvuku u osmijeh.

– Kako to da ste odlučili posjetiti me u ovo doba dana? – upita Clint pošto je šerif sjeo na ponudenu stolicu.

– Želio sam vam samo zahvaliti. Mnogo ste uradili za Amosa Walkera sinoć.

– Oh, ne brinite za to – odvrati Clint nemarno, siguran da šerif nije došao samo zbog toga. – Što još?

Hanks je polako otpio gutljaj kave, a zatim odložio šalicu na stol. Trenutak je šutke promatrao Clintu sa zabrinutim izražajem u očima.

– Čujem da ste sinoć večerali s Amy Walker – reče napokon.

– Da, rekao sam vam sinoć da ću je izvesti na večeru – začuđeno će Clint.

– Hm... da tako je – promrmlja šerif.

– Poslije večere otpratio sam je kući.

– Vrlo lijepo od vas – progunda šerif. – Ona je dobra djevojka, Clinte. Ne bih želio da je netko povrijedi – dodao je oklijevajući.

– Ni ja to ne bih želio – uvjeravao ga je Clint. – Ne morate se bojati da ću je ja povrijediti.

– Prilično sam čudan kad je ona u pitanju – prizna Hanks.

Clint opazi da je umoran. Djelovao je stariji no što mu se u prvi čas činilo. Ima zacijelo više od šezdeset godina. Vjerojatno je Amosovih godina mada Amos izgleda stariji od sedamdeset.

– Pobrinula se sinoć za Amosa... strpala ga je u krevet, zar ne? – Hanks pogleda Clintu upitno.

– Da, neki mladić... David... poveo ga je gore, a Amy ga je poslala običi prije odlaska na večeru.

– Ah, David. Radi za Amosa oko šest mjeseci.

– Čini mi se da je zaljubljen u Amy – reče Clint.

Šerif se nasmije.

– Da, ali ona se i ne obazire na nj, osim što mu izdaje naredbe za vrijeme posla.

– I to sam opazio – potvrdi Clint. Ispije do kraja kavu. – Želite li da naručim još? – upita šerifa.

– Ne, hvala! Meni je dosta. Moram na posao.

– Tko čuva McCalla?

– Imam četiri pomoćnika i jedan od njih je uvijek uza nj. – Pogleda Clintu. – Što ste planirali za danas?

– Ništa. Možda ću potražiti jednog prijatelja.

– Prijatelja?

Hodali su pločnikom i Clint ustao da je u gradu vrlo živo. Ulice su bile pune ljudi koji su žurili na posao.

– Da, dojahao je u grad zajedno sa mnom. Zove se Charlie Utter. On je također prijatelj... bio je prijatelj Hickoka.

– Shvaćam. Nadam se da će biti strpljiv kao i vi i čekati ishod suđenja.

– Hoće.

– Clinte, što namjeravate ako sud ponovo oslobodi McCalla? – upita Hanks neočekivano.

Clint je na trenutak oklijevao.

– Ne znam točno, šerife – prizna napokon.

– Nadam se da se naposljetku nas dvojica nećemo sukobiti. Prestar sam za to – sa smiješkom će Hanks.

– Siguran sam da obojica želimo izbjeći sukob, šerife – reče Clint čvrsto.

XVIII

Clint je obišao sve jeftinije hotele i pansionere tražeći Colorado Uttera. Kako ga nije pronašao ni u jednoj od njih, počeo je pretraživati staje i konjušnice.

– Da – rekao je vlasnik jedne staje – dopustio sam tom momku da prespava u mojoj staji prošle noći.

– Jeste li mu to naplatili?

– Uradio bih to da je imao čime platiti.

– Je li vam rekao kamo je otišao?

– Vjerojatno u potragu za doručkom... besplatnim – reče čovjek sliježući ramenima. – Ja mu ga nisam mogao dati.

Clint izvuče novčanicu od deset dolara i pruži mu je.

– Ako se moj prijatelj vrati, dopustite mu da prenoći i dajte mu nešto za jelo, molim vas.

– Svakako, gospodine promrmlja čovjek zadovoljno prihvaćajući novac.

– Ostanemo li u gradu još neko vrijeme, navratit ću ovamo ponovo i dati vam još novaca – obeća Clint.

– Dobro, gospodine.

– Samo nemojte reći mome prijatelju da vam ja plaćam – upozori ga Gunsmith.

– A što ću reći ako me bude pitao kako to da ga odjednom hranim?

– Recite mu da to radite zato što imate dobro srce – Clint se nasmiješi zavjerenički i namigne.

– Nebesa, reći ću mu baš to – ozareno će konjušar. – Svida mi se kako ste to rekli!

Vraćajući se prema glavnoj ulici Clint je zviždukao zadovoljan obavljenim poslom. Nije mu ni na pamet palo da ga netko prati... sve dok nije začuo pucanj.

Metak je prozujao kraj njega i zario se u zid zgrade koja se nalazila s njegove desne strane. Clint se bacio u prašinu. Kotrljao se nagonski vadeći revolver. Naposljetku je iza leđa osjetio zid, a kad se još jedan metak zabio iznad njegove glave, počeo se povlačiti prema stubištu zgrade. Pokušao je odrediti odakle dolaze pucnjevi. No nepoznati napadač kao da je u zemlju propao.

Clint je čekao još nekoliko trenutaka, a kada se uvjerio da je napadač otišao, izašao je iz zaklona i oprezno nastavio put. Došavši na glavnu ulicu vratio je revolver u korice osjećajući se donekle sigurnim u gomili prolaznika. Tko je i zašto u njega pucao? Zaputio se u salun Yankton da o tome razmisli uz bocu piva.

– Malo je rano, zar ne? – dobaci mu barmen dobroćudno.

– Imate pravo – odvrati Clint. Dohvati pivo i ode za stol u kutu.

Napad u uličici nije ga iznenadio jer je zahvaljujući svojoj reputaciji često bio izvrnut sličnim napadima. Jamačno su ljudi čuli za njega i netko se pokušava proslaviti ubojstvom Gunsmitha. U grad se slilo mnoštvo ljudi radi predstojećeg sudjenja pa je lako moguće da je kakav pijani revolveraš odlučio osloboditi Zapad još jedne njegove legende.

Nije ugodno spoznati, a još je teže pomiriti se s činjenicom da je čovjek meta nekoj kukavici s oružjem. Događaj koji se zbilo još je više učvrstio Clintovu želju da Hickoko-

va ubojicu stigne zaslužena kazna. Na žalost probudio je u njemu i želju za pićem.

XIX

U ustima je osjetio nešto ogromno što mu je smetalo i što je pokušavao ispljunuti, sve dok nije shvatio da je to njegov vlastiti jezik.

Oči su mu bile crvene i staklaste. Zatreptao je nekoliko puta dok mu nije pošlo za rukom da ih otvori. U prvom času mu se učinilo da se strop nalazi na kraju njegova nosa, a zatim kao da je miljama daleko. Ponovo sklopi oči i ostane mirno ležati nekoliko trenutaka, a zatim ih otvori i pažljivo se zagleda oko sebe.

Ustanovi da se nalazi u svojoj hotelskoj sobi. Nije bio sam. Čuo je kapanje vode, a zatim se nešto hladno spustilo na njegovo čelo. Podigne pogled i ugleda jedno vrlo lijepo lice.

Bila je to Amy Walker.

– Probudili ste se – rekla je tiho.

Skinula je vlažni ručnik s njega, čela i obrisala mu oči. Toplo se nasmiješila.

U glavi mu je bubnjalo. Počeo je shvaćati zašto. Odmah nakon Billove smrti budio se svakoga jutra sa sličnim simptomima.

– Oh, nebesa – promrmlja ljutito, spoznavši što se dogodilo.

– Clinte – rekla je nježno – previše ste popili. To je sve.

– Koji je danas dan, Amy? – pitao je muklo.

– Ovdje ste od jutros, Clinte. Sudeenje počinje danas. Niste ništa propustili.

– Sva sreća – progunda on pokušavajući se uspraviti.

– Opustite se još malo. Rano je...

– Pomozite mi – prekine je on.

– Clinte...

– Dobro, ne morate mi pomoći – položio je dlanove na postelju i s naporom se uspravio. Zatim je spustio noge na pod. – Prokletstvo – procjedi. Osjetio je vrtoglavicu pokušavši ustati. Amy priskoči i podupre ga.

– Kad ste već tako uporni bit će bolje da vam pomognem. Kamo želite poći?

– Do umivaonika – reče on. Uz njenu pomoć oprao je lice i vrat, a zatim se snažno istrlljao ručnikom.

– Kako sam dospio u sobu? – upitao je pogledavši je prodorno. – kako to da ste vi ovdje?

– Pozvao me je vaš prijatelj – odgovori ona.

– Prijatelj?

– Rekao je da se zove Colorado Charlie.

– Charlie Utter.

– Tako je. Pronašao vas je kako lutate najgorim dijelom grada. Obilazili ste salune i bili prilično pod utjecajem alkohola. Došao je na vrijeme. Mogao je netko zloupotrijebiti vaše stanje.

– Moje stanje – progunda Clint i spusti ruku na bok. – Do vruga, gdje mi je revolver?

– Na stolici – mirno će ona. – Charlie vas je doveo ovamo, a zatim otišao po mene.

– Zašto vas?

– Saznao je da smo se sprijateljili – rekla je tiho, a zatim ga pogledala u oči. – Mi jesmo prijatelji, zar ne?

– Jesmo, sve dok se vaš ujak Jeff ne naljuti na mene i naredi da se držim što dalje od vas.

– Ne brinite za nj – dotakla mu je ruku. – Ja ću s njim izaći na kraj.

Prestao je brisati ruke i odložio ručnik.

– Možete poći u redakciju. Sigurno vas čeka mnogo posla, Amy – predloži gledajući djevojku toplo.

– Meni je sada dobro.

– Jeste li sigurni? – upitala je pogledavši ga svojim pronicljivim očima. – Ili samo brinete za moj dobar glas?

– Možda nije dobro da...

– Sjajan ste vi čovjek – nježno ga je pogladila po obrazu. – Otići ću, ali ću doći poslije. Slažete li se?

– Slažem – odgovori on. – Poslije suđenja.

– Bit će u sudnici da bih mogla napisati izvještaj. Vidjet ćemo se tamo. – Pošla je prema vratima i zastala. – Nemojte biti previše strogi prema sebi, Clint. Jamačno ste imali valjan razlog sinoć...

– Možda je tako – progunda on.

XX

U sudnicu je došao rano. Sjeo je u prvi red odakle se moglo vidjeti svako lice. Do njega je bio šerif Hanks.

– Jeste li dobro?

– Jesam – glasio je kratak odgovor.

– Čuo sam da vam je sinoć bilo loše – nastavi Hanks kružeći pogledom po dvorani – Želite li da vas upoznam s pukovnikom Mayom? – upita iznenada.

– Tužiteljem?

Hanks kimne glavom.

– Dobio je posebnu dozvolu da vodi ovo suđenje. Čini mi se da mu je veoma krivo što je McCall na prvom suđenju oslobođen.

– I meni – reče Clint.

– Hajdemo – pozove ga Hanks i ustane. Ubrzo su se našli za tužiteljevim stolom.

May nije bio visok čovjek, ali su mu crte lica bile upečatljive. Odavale su snažnu volju i odlučnost.

Clint nagonski osjeti da je taj čovjek uporan i da će dobro voditi postupak.

– Ovo je Clint Adams – predstavi ga Hanks Mayu. – Nekada je radio na strani zakona, a osim toga bio je i Hickokov prijatelj.

– Dobro mi je poznata njegova reputacija – izjavi tužitelj.

– Koja? – nije mogao da ne upita Clint.

May mu čvrsto stisne ruku.

– Da ste izvrstan predstavnik zakona.

– Hvala vam, pukovniče – Clint je osjetio da je May iskren. – Siguran sam da vam nije bilo drago kada je McCall oslobođen na suđenju u Deadwoodu.

– To je bila komedija, a ne suđenje! – odvratí čovjek žestoko. – Ovoga puta neće izbjeći ruci pravde. U to budite uvjereni. Uradit ću sve što je u mojoj moći da zločinac dobije zasluženu kaznu.

– Siguran sam da hoćete. Sretno!

– reče Clint.

– Hvala vam, gospodine Adams.

Clint sjedne na svoje mjesto. Na stolici do njegove sjedila je neka žena čiji mu se miris učini poznatim. Okrene se da je bolje pogleda. Okrenula se i ona pa su im se pogledi sreli.

– Zdravo! – rekla je Billie, djevojka iz saluna.

– Dobro jutro, Billie!

– Meni je možda dobro, ali za tebe bi se moglo reći da si imao gadnu noć – rekla je značajno, ciljajući na njegove podočnjake i mutan pogled.

– Što ćeš ti ovdje? – upita on.

– Zanima me suđenje – rekla je.

– Naposljetku, Hickok je bio poznat čovjek.

– Istina – složi se Clint.

Dvorana se polako punila.

Clint prepozna nekoliko lica. U pozadini je vidio Colorado Charlieja koji mu je mahnuo šešišom. Iz Deadwooda su došli Harry Young i kapetan Massey, jamačno da daju svoje izjave kao svjedoci.

Tražio je pogledom Richa, čovjeka koji Hickoku nije htio ustupiti svoje mjesto, ali revolveraša nije bilo.

U udaljenom kutu dvorane ugledao je Amy Walker. Probadala je pogledom njega i Billie.

Clint joj dobaci smiješak, a djevojka samo hladno kimne glavom i zadubi se u svoje bilješke.

– Jesam li možda nezgodno sjela? Čekao si nekoga? – upita Billie gledajući mimo njega u Amy.

– Što? – ponovi on, a zatim nastavi. – Ne, nipošto nisi.

Uto u dvoranu uđe sudac i najavi početak suđenja.

XXI

U toku jutra bila su uvodna izlaganja. Nakon suca govorio je McCallov branitelj, mladi odvjetnik Andrew Tyler kome se očito svidao njegov vlastiti glas. Zatim je bio na redu tužitelj, pukovnik May. I obrana i optužba bile su opširne, te je po njihovom završetku sudac objavio pauzu za ručak.

– Suđenje će trajati duže no što se mislilo – progunda Clint.

Pukovnik May obratio se poroti dirljivo opisujući Hickoka kao popularnu legendu Zapada, čovjeka koga je u najboljim godinama ubio jedan nitkov. Clint se donekle složio s njim. McCall je zaista nitkov i kukavica, ali nije bio siguran da je Hickok toliko popularan i da je ubijen u najboljim godinama.

Sjećajući se njihovog posljednjeg susreta u Abileneu, Clint je bio

uvjeren da je Hickokov vid i dalje slabio, te je pitanje u kakvom se stanju nalazio u Deadwoodu uoči ubojstva.

– Ideš li na ručak? – zapita ga Billie.

– Nisam gladan – odgovori Clint iskreno. Želudac mu se grčio pri pomisli na hranu. Osim toga želio je iskoristiti prekid suđenja te popričati s Coloradom, Masseyem i Youngom. Zanimalo ga je što je s Richom.

– Vidjet ćemo se poslije – rekla je Billie. – Sačuvaj mi mjesto.

Clint pođe prema Coloradu.

– Kako se osjećaš? – upita ga on.

– Strašno – prizna Clint.

Za vrijeme putovanja neprekidno je Charlieju ograničavao količinu alkohola, a sada se on ponovo opio. Bilo mu je vrlo nelagodno dok je stajao i gledao u Colorada.

– Ne moraš osjećati griznju savjesti – nasmije se Charlie i udari ga po ramenu. – Što misliš kako sam te sinoć našao? – I ne čekajući Clintov odgovor nastavi. – Suda-rio sam se s tobom. Izlazio sam iz saluna u koji si ti ulazio.

Clint ga prodorno pogleda pitajući se govori li istinu, ili samo pokušava spasti njegov ponos. Charlieve oči bile su izdajnički crvene, ali takve su bile uvijek. Ipak odlučio prihvatiti Charlievo objašnjenje.

– Dobro, Charlie – progunda – ali moramo se obojica vratiti na pravi put.

– Jesi li razumio sve ono što su govorili? – upita Charlie zbunjeno pokazavši prstom prema mjestu na kome su donedavno stajali tužitelji i branitelji.

– Nešto jesam – odvrati Clint. – Suđenje će trajati duže, no uvjeren sam da će sud proglasiti ubojicu.

cu krivim. Htio sam te nešto pitati. Jesli li vidio Bradyja i Varnesa?

– Jesam.

– A oni tebe?

– Da. Nisam ih mogao izbjeći – reče Charlie. – Obojica su stajali u mojoj blizini za vrijeme suđenja – objasni.

– Jesu li ti što rekli?

– Ne, ali su me vidjeli. Zašto to pitaš?

– Netko je jučer pucao na mene.

– Misliš da su to bili oni?

– Ne mislim. Kako bi mogli znati tko sam? Zašto?

– Njima dvojici nije potreban valjan razlog da u nekoga pucaju – uvjeravao ga je Charlie.

– Ali ipak su nagovorili McCalla da puca u Hickoka – podsjeti ga Clint.

– Možda su to uradili i jučer... nagovorili nekoga da puca u tebe.

– Znaš li nekog revolveraša ovdje?

– Misliš osim tebe?

Clint se trgne.

– Da, osim mene – reče ipak mirno.

Charlie se zamisli.

– Nisam vidio nikoga koga bih mogao prepoznati.

– Ni ja, ali pokušajmo saznati je li netko ipak ovdje.

XXII

Zaključivši da toga poslijepodneva suđenje ne može biti završeno, Clint odlučio poći u istraživanje.

– Iznenaduje me što niste u dvorani, a toliko vas zanima suđenje – rekao mu je šerif Hanks ugledavši ga na izlazu.

– Zanima me krajnji ishod, šerife – otpovrne Clint.

– I mene – nasmije se Hanks. – Nastavie li May i Tyler ovko, suđe-

nje može potrajati mjesecima, a ne danima.

– Nadam se da neće biti tko. – Clint zastane, a zatim ispriča Hanksu što se dogodilo prethodnog dana.

– Niste uspjeli vidjeti napadača?

– Nisam.

– Nije neobično da u vas netko puca... to vam nije prvi put... zar ne, Clinte?

– Nije – Clint je znao što šerif misli.

– Netko vas je ugledao na ulici, prepoznao i odlučio se proslaviti...

– Slažem se da postoji ta mogućnost – reče Clint.

– Kamo ćete sada? – upita šerif krenuvši s Clintom na ulicu.

– Znate li da li se u gradu nalazi koji revolveraš? – upita Clint mjesto odgovora.

– Mislite osim...

– Da, osim mene – nasmije se Clint kiselo.

– Ne, nisam vidio nijednog – odgovori šerif nakon kraćeg razmišljanja. – Bit ću u svome uredu. Ako nešto saznate, svakako mi javite. Želio bih vam pomoći ako mogu.

– Vi ćete biti prvi kome ću se obratiti – obeća Clint.

Hanks ude u svoj ured zatekavši pomoćnika s nogama na njegovom stolu.

– Pogledaj onog čovjeka kroz prozor – naredi mladiću. – Želim da se pretvoriš u njegovu sjenku dok god boravi u Yanktonu. Jasno?

– Da – promrmlja pomoćnik zbunjeno.

– Pratit ćeš ga sve dok ne napusti naš grad.

– A Zatim?

– Zatim ćeš dobiti nove upute – reče šerif oštro.

– Tko je on?

– Čovjek koji na ledima nosi metu – odvratu stari predstavnik za-

kona. – Pobrini se da nitko u nju ne puca.

– Dobro, šerife.

Nakon mladićeva odlaska Hanks potraži potjernice. Zavali se u stolicu i stane ih pregledavati.

Znao je da Clint Adams nije postao Gunsmith svojom voljom, on je naprosto Gunsmith i nije mogao uraditi ništa da spriječi stvaranje reputacije koja ga prati. Ljudi poput njega mogu odgovoriti samo na jedan način ako netko u njih zapuca. Hanks je bio siguran da će danas, sutra ili kojeg od idućih dana doći do pucnjave. Osjećao je da će biti mrtvih, a njegov ga njuh nikada nije prevario.

Iskreno se nadao da jedan od njih neće biti Clint Adams.

XXIII

Clint i Charlie su podijelili grad i svaki je pretraživao svoj dio. Clint je dobrano posegao u džep i dao Charlieju dovoljno novaca kako bi mogao podmititi hotelske službenike. Pretražili su sve hotele i pansionare, a zatim su se našli u salunu Yankton da izmijene obavještenja.

– Ništa – promrmlja Charlie razočarano.

– Ni ja – doda Clint poput jeke.

– Znači da zasad nema nijednog revolveraša u gradu... ili se nije prijavio pod nama poznatim imenom – rekao je zamišljeno trljajući bradu.

– Što više razmišljam, sve sam više uvjeren da je u tebe pucao neki pijanac ili sitni razbojnik – reče Charlie.

– Moguće – kratko će Clint. – No stekao sam jednog prijatelja.

– Poznajem li ga?

– Ne poznajem ga ni ja. Šerif je naredio jednome od svojih pomoćnika da me prati.

– Što si to uradio?

– Nisam uradio ništa – reče Clint naglašavajući posljednju riječ. – Ispričao sam šerifu da je netko na mene pucao, pa me pokušava zaštititi.

– Ono je pomoćnik? – upita Charlie pokazujući na mladića koji je stajao za šankom. Oni su sjedili u kutu prostorije.

– Da – potvrdi Clint.

Charlie se stao smijati.

– Nevjerojatno – govorio je kroz smijeh – šerif zadužuje mladog žutokljunca da štiti Gunsmitha.

– Nemoj me zvati tim imenom – reče Clint hladno.

Charlie Utter ga je neko vrijeme zapanjeno promatrao, a zatim polako kimne glavom.

– Kako ti želiš, Clinte. – Šutke su pili pivo, a zatim Charlie prvi prekinе tišinu. – Što ćemo sada?

– Mogli bismo poći do sudnice da vidimo kako teče suđenje. Morao bih popričati s Masseyjem i Youngom, a ti bi mi trebao pokazati onu dvojicu... Varnesa i Bradyja.

– Što će ti Massey i Young? Zar nisi s njima razgovarao u Deadwoodu?

– Jesam, razgovarao sam i s Richmond, ali mi je lagao. Želio bih čuti zna li koji od njih gdje je on. Zanimam me zašto je lagao.

– Možda je on namjestio Billu McCalla – promrmlja Utter iznenada.

– A možda se samo bojao – zamišljeno će Clint. – Ne znam. Možda njegova laž nema nikakve veze s Billovom smrću. Tko zna? – Zurio je u vrč s pivom. – Najbolje je da podeš sada u sudnicu i pronadeš onu dvojicu. Ja ću još malo ostati ovdje... moram razmisliti o svemu. Zatim ću ti se pridružiti. – Opaziv-

ši Charliejev zabrinut pogled, nastavi. – Sve će biti kako valja, Charlie. Neću piti. Kunem ti se da neću.

Prekrio je rukom lice i duboko se zamislio. Što on zapravo radi u Yanktonu? Otkako je prestao biti šerifom, u nekoliko je navrata mijenjao svoje stavove, ali nikada drastično. Mnogi ljudi izgube prijatelja? Zašto je on Billovu smrt primio tako teško? Da je on ubijen, bi li Bill radio isto što i on sada? Iskreno je sumnjao u to.

Što će se dogoditi kad se sve ovo završi? Kako će se onda osjećati? Gdje je pravi Clint Adams i hoće li on ikada više biti onaj stari?

Kad je napokon ustao i izašao iz saluna, nije znao odgovoriti niti na jedno pitanje, ali je bio siguran da mora završiti ono što je započeo.

U tom se pogledu nije nimalo promijenio.

XXIV

Pred sudnicu je stigo u trenutku kada se počela prazniti. Promatrao je ljude koji su lagano izlazili, kad mu pride Charlie Utter.

– Kako to da je suđenje završeno tako brzo? – upita ga Clint ne krijući iznenađenje. – Tek su tri sata.

– Nisam siguran da sam dobro razumio, ali čini se da je mladi odvjetnik rekao nešto što se sucu nije sviđelo, pa će morati provesti noć u zatvoru... a suđenje je za danas prekinuto.

– Jesi li vidio Varnesa i Bradyja?

– Jesam. Eno ih tamo u podnožju stuba.

Clint se zagleda u muškarce. Jedan je bio mršav i visok, a drugi nizak i nabit. Povjerljivo su razgovarali.

– Gdje su Massey i Young? – upita pretražujući pogledom gomilu.

– Obojica su odsjela u hotelu do tvoga – reče Charlie. – Vidio sam njihova imena kad sam provjeravao knjige gostiju, ali sam ti zabravio reći.

– Dobro, poći ću do hotela i ondje ih pričekati, a ti pripazi na Varnesa i Bradyja. Izdaleka – upozoriva. – Ne želim da upadneš u neprilike. – Zatim pogledom potraži mladoga pomoćnika koji ga je pratio u stopu. – Dobro, mladiću – promrmlja sebi u bradu – nas dvojica možemo poći.

– Clinte? – začuje iza leđa zvonak glas i prepozna Amy. Okrenuvši se ugleda je odjevenu u muške hlače i košulju barem dva broja preveliku. Na glavi je imala stari stetson kojeg je pridržavala jednom rukom da joj ne odleti. Nalikovala je djevojčici obučenoj u očevu odjeću.

– Zdravo, Amy!

– Gdje ti je prijateljica? – upitala ga oštro.

– Oh, misliš na Billie – pravio se Clint nevješt.

– Salunska djevojka – prezrivo će ona.

– Zašto bi trebala biti sa mnom?

– Pretražila je cijelu dvoranu da te nađe – objasni Amy.

– A jesi li me ti tražila? – upita on sa smiješkom.

Ukočila se na trenutak i ošinula ga bijesnim pogledom.

– Ja sam tražila materijal za svoj izvještaj – rekla je prkosno, ponosno podigavši glavu.

– Vraćaš li se u redakciju? – Kimnula je. Clint nastavi. – Dodi, otpratit ću te!

– Poslije podne nisi bio u sudnici? – rekla je dok su hodali. – Mislila sam da te zanima suđenje?

– Zanima me samo ishod – rekao je Clint suho. – Što se događalo?

– Puno su pričali o Billu Hickoku. Pukovnik May sve najbolje, a gospodin Tyler je, dakako, izvlačio njegove najgore osobine na vidjelo.

– Istina, Bill je imao mana – složi se Clint sjetno – ali nije bio loš čovjek. A nipošto nije zaslužio metak u leđa – dometne ogorčeno.

– To te najviše muči, zar ne? – pogledala ga je iskosa. – Način na koji je umro.

– Da. Nema nimalo dostojanstva u takvoj smrti. To je nedopustivo...

– osjetivši kako u njemu ponovo raste bijes naglo stane. – Evo nas, stigli smo – reče bezizražajno.

– Kamo ćeš sada?

– Moram razgovarati s nekim ljudima – odvрати on.

– Hoćemo li se... uskoro vidjeti? – promucala je, odustavši na trenutak od ponosnog držanja.

Clint je pogleda.

– Zašto ne bismo večerali zajedno?

– Dobro – sretan osmijeh ozari njeno lijepo lice.

– Doći ću po tebe u sedam sati.

– Bit ću spreman – obeća.

Izenada se uspravi na prste i utisne mu nježan poljubac na obraz.

XXV

Clint je čekao desetak minuta dok se Massey i Young nisu pojavili u predvorju hotela.

– Adamse! – uzvikne Young.

– Zdravo, mladiću. Možemo li malo popričati?

– O čemu? – dobaci Massey sumnjičavo.

– O svačemu – odvрати Clint neodređeno. Ogleda se oko sebe i

opazi mali salun preko puta ulice. – Pozivam vas na piće.

– Izmijenili su značajne poglede, pa Clint nastavi. – Neću vas zadržavati dugo.

Kimnuli su i pošli za njim prema izlazu. Clint osjeti da su nervozni i uplašeni.

– Što vam je, do vraga? – upita napokon.

– Ne znam kako se osjeća Harry, ali pogledaj što mi se dogodilo kad sam posljednji put sjeo za stol s jednim... – naglo stane bojeći se kako će Clint shvatiti ono što je namjeravao reći.

– S kim? – potakne ga Gunsmith mirno. – S jednim revolverašem?

– S jednom slavnom ličnošću – ispravi ga Massey.

– Možda imaš pravo – progundala Clint. Zatim pogleda Younga. – A što je s tobom, Harry?

– Do vraga, onaj ludi McCall je pokušao i na mene pucati. Srećom je promašio.

– U tom ćemo slučaju morati pripaziti na leđa, zar ne?

– Što želiš znati, Adamse? – upita Young kad su sjeli za stol i naručili pivo.

– Tko je bio čovjek koji nije htio Hickoku ustupiti mjesto do zida? Bio si za šankom i vjerojatno si promatrao igru. Tko je sjedio ledima okrenut zidu?

– Moram razmisliti...

– Sklopi oči i pokušaj zamisliti stol s igračima – naredi Clint strogo. Mladić ga posluša. Izenada otvori oči i uzvikne:

– Sjećam se! Svaki put kada je Rich naručivo piće, podigao bi ruku i namignuo mi. Licem je bio okrenut baru, a ledima zidu.

– Tako je – potvrdi Massey.

– Znate li gdje je Charlie Rich sada?

Pogledali su se, a Massey odmahne glavom.

– Ne.

– Je li bio u Deadwoodu kad ste odlazili?

– Nije – zamišljeno će Massey.

– Čini mi se da je otišao odmah nakon vašeg razgovora u hotelu.

– Pažljivo razmislite o ovom pitanju jer o njemu možda ovisi Richov život. Mislite li da je namjerno odbio dati Hickoku mjesto uz zid?

– I time mu ugrozio život? – upita Massey.

– Da, baš tako sam mislio.

– Ne – reče Massey, odlučno odmahnuvši glavom.

– Zašto ne?

– Zato jer je Rich revolveraš – objasni Massey. – Ne bih uradio Hickoku ono što se protivi revolveraškim pravilima. Osim toga, bojao se Hickoka. U slučaju da njegov čovjek promaši, Hickok bi ga sigurno ubio.

– Lagao mi je rekavši da nije sjedio na Hickokovu mjestu. Zašto?

– Bojao se tvoje reakcije kada to saznaš.

– A zašto Hickoku nije htio ustupiti mjesto?

Massey sliježe ramenima.

– Optužio je Billa da je praznovjeran, ali mislim da je zapravo bilo obrnuto. Kada nam se Bill pridružio, igra je već bila u toku i Rich je dobijao. Možda se bojao da će promjenom mjesta izgubiti stečenu prednost.

Clint se zamisli. Masseyjevo je objašnjenje djelovalo uvjerljivo i nakon kraćeg razmišljanja zaključi da Rich vjerojatno nema ništa s Hickokovom smrću.

– Hoćeš li poći u potragu za njim? – upita Young.

– Čemu? Zar zato što je praznovjeran igrač pokera?

XXVI

Te je večeri Amy povela Gunsmitha u restoran koji bi stranac teško pronašao.

– To baš nije pristojan dio grada

– rekla je sa smiješkom – ali s tobom ću biti sigurna.

– S kim obično dolaziš ovamo?

– S ujakom Jeffom, djedom i još nekolicinom...

– Znači li ti nešto koji od njih?

– Ne... nitko... još – promrmljala je zarumenjevši se.

Restoran se nalazio u maloj uličici na sjevernom kraju grada. Ulica je bila slabo osvijetljena, a restoran se kupao u svjetlosti. Bio je pun gostiju.

– Restoran nema imena – objasnila mu je djevojka. – Nije mu ni potrebno. Većina gostiju dolazi ovamo nešto pojesti, a ne radi imena. Vidjet ćeš da je hrana izvrsna.

Clint je zamoli da ona naruči jelo.

– Koliko imaš godina? – upita je iznenada kada je konobarica otišla.

– Dvadeset. – Opazivši izražaj iznenađenja na njegovu licu ona se nasmije. – Znam, djelujem mlađa. Što si mislio?

– Najviše osamnaest – prizna on.

Doduše, u večernjoj haljini djelovala je zrelije no tog jutra u muškoj odjeći, pomisli on okrnuvši pogledom njene mlade jedre grudi i tanki struk.

Za vrijeme večere časkali su nevezano, ali Clint je osjećao neku napetost između njih. Oboje su bili svjesni onoga što žele. Pitanje je samo tko će prvi to priznati. Kad su pili kavu Amy se nagnula preko stola i nježno mu dotakla ruku.

– Clinte, želim poći s tobom... večeras. – On je na trenutak ostao

bez riječi, što je nju zabavljalo. – Jesi li zaprepašten?

– Čini se da jesam – priznao je sa smiješkom.

– I ja sam – drhtavo se nasmiješi ona, a lice joj obli tamno rume nilo. – Nisam vjerovala da ću skupiti dovoljno hrabrosti da ti to predložim, ali sada kada jesam, što ti kažeš?

– Želim da podeš sa mnom – rekao je jednostavno. – Nemoj sumnjati u to, ali što je s...

– ... Mojim dobrim glasom – dopuni ga ona.

– Tako je.

– Mene to ne brine, pa ne mora ni tebe. Popijmo kavu i krenimo – rekla je hineći odlučnost i trudeći se da prikrije nesigurnost i drhtanje u glasu.

– Amy – reče on polako – moram ti nešto reći.

– Nešto strašno? – nasmiješi se ona zadirkujući ga.

– Ljudi poput mene su lutalice i ne mogu se skrasiti na jednom mjestu duže od nekoliko dana ili tjedana – počne on oprezno, ali ga ona odlučno prekine.

– Neće ti poći za rukom da me odgovoriš od moje nakane. Stoga je bolje da prestaneš pokušavati. U protivnom ću pomisliti da me ne želiš – rekla je pogledavši ga u oči.

Clint nipošto nije htio da ona stekne takav dojam, jer bi bio posve pogrešan. Zato odlučno ustane i zgrabi je za ruku.

– Do vraga i kava! Hajdemo odmah! – glas mu je odavao nestrpljenje.

vo. – Nadam se da te nisam razočarala. – Bila je posve naga i Clint ju je zadržvleno pramatrao.

Sjajne smeđe oči gledale su ga napeto iščekujući. Grudi su joj bile male, čvrste i lijepo zaobljene, a završavale su ružičastim bradavicama ukrućenim od želje. Oči su joj postale još šire kada se on svukao.

– Nebesa – promrmljala je zadržvleno gledajući njegovo mišićavo tijelo.

On joj pride sasvim blizu i djevojka zadržšće.

– S koliko si... mladića bila do sad? – upita je nježno.

– S jednim – promucala je ubrzano dišući. – Bio je suviše mlad... gotovo još dječak...

– Shvaćam – promrmlja on i podigne joj bradu gurnuvši jezik među njene zube. Djevojka se stala tresti.

– Još nikad me nitko nije tako poljubio – priznala je. – Rekla sam ti da nemam iskustva – dodala je kao da se opravdava. – Smijem li i ja tebe poljubiti tako... jezikom?

– Svakako, dušo!

Usne im se ponovo spoje u strasnom poljupcu, a njen vrući mali jezik prodre u njegova usta. Najprije stidljivo i oklijevajući, a potom sve žešće i strastvenije. Zatim je Clint podigne u naručje i ponese do kreveta. Vještini joj je pokretima stao milovati tijelo, sve dok nije počela glasno stenjati i izvijati se. Njena nevinost i nespretnost kao da je još više raspaljivala njegovu žudnju i strast.

* * *

XXVII

– Nisam djevica – promrmljala je svlačeći haljinu u njegovoj hotelskoj sobi. – Ali nemam veliko ljubavno iskustvo – dodala je stidljivo.

– Znam da te ne bih smjela pitati – rekla je poslije oklijevajući – ali moram. Jesi... li... spavao s onom salunskom djevojkom?

Prije nego što je mogao odgovoriti, začepi mu usta dlanom.

– Naravno da jesi. Ne trebaš ni reći. Kakva sam u usporedbi s njom? – izlaze, a zatim ponovo nastavi ne dajući mu priliku da odgovori. – Ne, ne želim znati – rekla je grozničavo.

– Ipak ću ti reći – reče on odlučno. – Nema usporedbe.

– A to znači?

– Da si sjajna... nema ti ravne – rekao je iskreno.

– Ali ona je mnogo iskusnija – mrmljala je zbunjeno. – Sigurno bolje može ugoditi muškarcu...

– Možda, ali tvoje su reakcije tako iskrene i prirodne... milovanja spontana i čista da čovjeka nadahnjuje – govorio je zaneseno. – Ti si pravo otkriće za muškarca poput mene – priznao je.

* * *

U samu zboru oboje su bili izureni i iznemogli, ali zadovoljni.

– Sjajna si učenica – pohvali je on. – Još malo i ne bih ti imao više što pokazati – nastavi zadirkujući je.

XXVIII

Upali su u sobu posve neočekivano, dok su se njih dvoje gubili u vrtlozima strasti. Pokušao je zgrabiti revolver ali mu je zasmetala Amy.

– Što... – mrmljala je uspravivši se i zaklonivši mu opasač s revolverom na noćnom ormariću. Prije nego što je mogao razmisliti o sljedećem potezu izvukli su ga iz kreveta.

– Što hoćete...? – čuo je Amy, a zatim je čuo šamar. Amy je ušutjela.

– Prokletstvo – promrsio je kroza zube.

Pokušao se osloboditi njihovog stiska. U sobi je bilo previše mračno pa ih nije mogao dobro vidjeti, a nisu prozborili ni riječ. Trgne nogu da se oslobodi ali ga nečija čizma pogodi u lice. Ponovo je pao, a glava mu svom snagom udari o pod.

Shvatio je da će borba biti žestoka. Oba su napadača bila snažna. Udarali su ga bez milosti. U jednom trenutku povukao je nogu i uspio se osloboditi. Zamahnuo je i svom snagom udario jednog napadača u grlo. Ovaj ustukne ispustivši zvuk nalik krkljanju. To ohrabri Gunsmita. Ne osvrćući se na bol u rebrima prebaci se na desnu stranu, podigne lijevu nogu i udari drugog čovjeka u prsa. Napadačev stisak olabavi i Clint osjeti da je posve slobodan. Oči su mu se navikle na tamu pa je mogao razaznati obrise dvojice muškaraca. Želio se dočepati jednog od revolvera i na taj način sigurno obraniti.

Jurne prema krevetu, ali su se napadači brzo oporavili i isprekidano dišući navalili na nj. Clint udari jednoga u nos. Napadač zauče o bola.

– Prokletstvo! – krikne drugi čovjek i baci se na Clintu. Clint padne udarivši o nešto tvrdo. Shvatio je da je to puška.

Zgrabi je i kundakom udari napadača po licu. Ovaj ustukne, a Clint uperi pušчанu cijev u strop i ispali jedan metak.

– Do vraga, dočepao se puške – čuo je hrapavi glas iz mraka.

– Izlazimo brže – vikne drugi prestrašeno.

Vrata se naglo otvoriše i obojica jurnuše u hodnik. Clint je ošamućeno zurio u širom otvorena vrata. Duboko je disao nastojeći doći k sebi. Rebra su ga boljela dok se us-

pravljao. Okrenuo se prema krevetu. Tamo je ležala Amy, s ovećom masnicom na obrazu. Bila je u nesvijesti.

– Amy – zatetura prema njoj s naporom se održavajući na nogama. Nesigurno pride umivaoniku i ovlaži ručnik. Nježno joj je brisao čelo i obraze dozivajući je k svijesti.

– Uh, Clinte! – Vjede su joj zatrepale i lagano se podigle. U očima joj se nazirao strah. – Clinte!

– Sve je kako valja, dušo – umiri je on. – Otišli su.

– A ti? Jesi li ti dobro? – pitala je zabrinuto.

– Jesam.

– Izgledaš užasno.

– Tako se i osjećam – rekao je pipajući rukom bolna rebra. Ona hitro ustane. Vodila ga je prema krevetu.

– Želudac?

– Rebra – rekao je kratko.

– Životinje – bijesno će ona promatrajući masnice u predjelu rebara. – Udarali su te čizmama.

Uzela je ručnike, navlažila ih vodom i omotala mu oko struka.

– Znaš li tko su?

– Ne, nisam ih vidio u mraku.

– Jesu li što rekli?

– Nisu.

– Za ime svijeta, zašto su upali ovdje i pretukli te?

– To ću morati otkriti.

– Poći ću po ujaka Jeffa dok se ti odmaraš – ponudi Amy.

– Ne! Ostani ovdje. Još je suviše rano da ga budiš.

– Ali... mogli bi se vratiti.

– Neće – čvrsto će on. – Više me ne bi mogli iznenaditi i toga su svjesni.

Ona se šutke ispruži kraj njega. Clint je sebe korio zbog nesmotrenosti. Suviše se opustio i dopustio da ga napadači iznenade. Zbog toga će sada imati još više posla.

XXIX

Poslije kratkog sna Clint je poslao Amy kući, a on je pošao do Hanksova ureda. Dakako, nije spomenuo djevojku dok mu je pričao o napadu.

– Mislite li da je to isti čovjek koji je na vas pucao? Sada je mogao povesti i prijatelja – govorio je šerif Hanks nešto poslije.

– Teško je to ustanoviti – promrmlja Clint. Iznenada se sjeti mladića koji ga je pratio. – Što se dogodilo s vašim pomoćnikom?

Hanks načini grimasu.

– Momak je odustao od praćenja budući da ste pošli s Amy na večeru.

U zraku se osjeti napetost pri spomenu djevojčina imena.

– Ispitat ću službenika na recepciji i saznati...

– Već sam to uradio – prekine ga Clint. – Rekao je da nitko nije ušao u hotel... barem on nije nikoga vidio. No siguran sam da je za pravu svotu novca spreman odreći i vlastite majke – dodao je podrugljivo.

– Vjerojatno imate pravo – zamišljeno će Hanks lupkajući prstima po stolu. – Zašto ste uopće došli ovamo kada ste sve sami obavili?

– Vi predstavljate zakon, šerife – izjavi Clint ozbiljno.

– Ispitat ću taj slučaj – obeća šerif i Clint se oprosti.

Zamišljeno je koraćao pločnikom. Ti ga ljudi nisu došli ubiti. U to je bio siguran. Došli su s namjerom da ga pretuku. Očito je da ih je netko poslao.

Vjerojatno je i onaj pucanj bio samo upozorenje. Da je želio, nepoznati ga je napadač mogao lako

ubiti. Sto će se dogoditi sljedeći put?

Prešao je ulicu s namjerom da potraži Colorado Charlieja. Zanimalo ga da li je vidio Varnesa i Bradyja prošle noći. Možda su oni umiješani u neočekivani napad. Razmislivši shvati da su oba napadača bila visoka i snažna, dok je Varnes visok, a Brady nizak. Znači, noćas ga nisu napali oni.

Kako Charlieja nije pronašao u staji u kojoj je običavao spavati, zaputio se do sudnice. Umjesto da kruži gradom i obilazi salune, sačekat će ga ondje. Usput će promatrati ljude koji dolaze, a osobitu će pažnju posvetiti Varnesu i Bradyju. Stao je u sjenu jednog stabla odakle mu se pružao izvrstan pogled na ulaz u sud.

Varnes i Brady su došli među posljednjima. Na licima im se nisu mogli zpoziti tragovi tuče. Sada je bio siguran da ga noćas nisu napali oni.

Tko onda?

XXX

– Charlie – viknuo je opazivši Charlieja kako žuri u sudnicu.

Čovjek zastane i okrene se.

– Mislio sam da si već unutra – reče iznenađeno.

Clint mu ukratko ispriča što se dogodilo te noći, izostavljajući ulogu Amy Walker.

– Nisi im prepoznao lica?

– Bilo je previše mračno – odvrati Clint odmahnuvši glavom. – No uvjeren sam da me nisu došli ubiti.

– Kako to?

– Imali su mnogo prilika da to urade, ali nisu. Čak i u trenutku kada sam se domogao svoje puške oni

nisu pucali, već su radije pobjegli – objasni mirno.

– Misliš li da su to mogli biti Varnes i Brady?

– Palo mi je na pamet – prizna Clint – ali u tom bi slučaju barem jedan od njih imao ogrebotine i masnice na licu.

– Tko onda? – Charlie je zamišljeno trljao bradu.

– Ne znam, Charlie je zamišljeno trljao bradu.

– Ne znam, Charlie – reče Clint iskreno. – Ne znam ni tko ni zašto, ali namjeravam saznati.

– Pomoći ću ti ako mogu.

Clintove se usne razvuku u osmijeh.

– Zahvaljujem na ponudi, Charlie. – Zastane kao da se predomišlja. – Podi u dvoranu, a ja ću prošetati gradom. Vidjet ćemo se poslije.

Clint je odlučio potražiti snažne ljude s tragovima tuče na licu. Bio je svjestan težine zadatka koji je sebi postavio.

Obišao je tri saluna bez uspjeha i pošao u četvrti. Naručio je pivo, a nedugo zatim za šankom mu se pridružila i Billie.

– Nisi danas u sudu – rekla je značajno.

– Ni ti.

– Kako to da se jučer nakon pauze za ručak nisi vratio?

– Morao sam nešto obaviti – rekao je neodređeno.

– Sigurna sam da je tako – u glasu joj se osjeti prizvuk zajedljivosti. On je začuđeno pogleda.

– Što je to s tobom?

– Ništa.

– Ne mogu prihvatiti tvoj odgovor. Suviše žena sam poznavao da bih...

– Možda je u tome teškoća – prekinula ga je zureći u čašu.

– Što to znači? Čemu ta tajnovitost? – pitao je Clint sve više gubeći strpljenje.

– Poznaš toliko žena – prigovori mu ona – kao na primjer onu malu novinarku... nalik na dječaka – dodala je prezrivo.

– Oh – rekao je Clint shvativši napokon što je muči. Mnogo ljudi poznajem. Nikada nisam polagao račune za druženje s nekim – rekao je odlučno.

– To je i meni jasno nakon prošle noći – odvrátila je uvrijedeno.

On se namršti.

– Što ti znaš o prošloj noći, Billie? – upita oštro.

– Znam ja mnogo toga što se događa u ovome gradu – rekla je važno.

– Zaista? – u njemu se probudi novo zanimanje. – Reci mi što se dogodilo prošle noći?

– Kao da ti...

– Do vraga, Billie – rekao je razdraženo udarivši rukom po šanku.

– Želim čuti što znaš o onome što se dogodilo prošle noći i to odmah... bez okolišanja.

– Zašto mi prijetiš? – djevojka je stala drhtati.

– Prošle su noći dva muškarca upala u moju sobu s namjerom da me pretuku. Djelomično im je to i pošlo za rukom – nastavi Clint dodirnuvši rukom bolna rebra. – Zato me zanima što znaš i kako si to saznala.

– Sve što znam jest da si sinoć večerao s Amy Walker – promucala je uplašeno. – Nemam pojma o tome da te je netko sinoć napao.

– Zaista? – sumnjičavo ju je promatrao.

– Moraš mi vjerovati, Clinte – preklinjala je ona. – Žao mi je što ti ne mogu pomoći, ali doista nemam pojma tko te mogao napasti.

– I meni je žao.

– Znaš da si me maloprije uplašio. Kad pronađeš svoje napadače javi mi, molim te.

– Zašto?

– Željela bih im reći da te još koji put udare čizmom u rebra u moje ime – odvrátila je vragoljasto.

– Nemoguće – odmahnuo je glavom. – Kada ih uhvatim, zažalit će što su ikada ikoga udarili.

Na trenutak je nijemo zurila u njega.

– Ponovo si me uplašio – rekla je okrenuvši mu leđa.

XXXI

Htio je krenuti, ali je ponovo sjeo opazivši da se vrata saluna otvaraju. Ušla su dva visoka muškarca. Jedan je na licu imao modricu, a drugi natečeni crveni nos i modricu na čelu. Prvi je muškarac imao još nešto na licu: crni povež preko desnog oka s ožiljkom koji se protezao od oka do ruba usana. U dvojici došljaka prepoznao je Buckmana i Hedgea, ljude koji su pili viski u salunu kada je upoznao Amosa Walkera. Obojica su na licima imali jasne tragove tučnjave.

Istina, mogli su se potući bilo gdje i bilo kada. No suviše se toga poklapalo... Obojica su visoki i snažni, a ozljede su im na pravim mjestima. Sjećao se dobro da jednoga pogodio u nos i čelo, a drugoga u obraz. Nije bilo sumnje da su baš oni njegovi noćasnji posjetioci.

Da bi u to bio siguran, morat će ih pitati. Odlučno je ustao i prišao šanku za kojim su došljaci upravo pili pivo.

– Jedno pivo – naručio je pogledavši barmena. Pažljivo je motrio obojicu, no oni se nisu trgli na zvuk njegova glasa, niti su bilo čime oda-

li da ga poznaju. Kad mu je barmen pružio piće on upita:

— Jesu li ona dvojica platila svoje piće?

— Nisu.

— Kažite im da ih ja častim.

Barmen slegne ramenima.

— Dobro, prijatelju!

Promatrao ga je dok se naginjao prema Buckmanu i Hedgeu govoreći im nešto. Muškarci se okrenuše i pogledaju Clintu. U tom su ih času oči odale. Bio je siguran da su oni noćas upali u njegovu sobu.

— Gospodo — reče podigavši čašu s pivom kao da im nazdravlja.

Buckman zausti da nešto kaže, ali ga prijatelj preteče.

— Zdravo, prijatelju — dobaci čovjek s povezom preko oka. — Hvala na piću. Nadam se da se ne ljutiš zbog onoga što se prije nekoliko dana dogodilo u salunu — reče ciljajući na događaj s Amosom Walkerom.

— Ne, ne ljutim se zbog toga — žurno je Clint. — No što je s noćasnjim događajem? Zbog njega se zaista ljutim.

— O čemu to govoriš? — upita Hedge dotakavši rukom povez na oku. — Sinoć te nismo ni vidjeli.

— Ne, niste. Nisam ni ja vas vidio — složi se Clint sarkastično. — Bilo je mračno. Niste bili čak ni toliko pristojni da upalite svjetlo za vrijeme našeg »razgovora«.

— Prijatelju, nemamo pojma o čemu govoriš — umiješa se Buckman — ali ako tražiš nevolju...

Buckman zastane jer ga je Hedge snažno udario u nogu. Bio je očito brbljavac i nagle naravi, pa je Hedge za obojicu donosio odluke. Clint se njega više bojao.

— Gospodine — nastavi Buckman prkosno, ne obazirući se na

upozorenja svoga prijatelja — reci-te ono što imate pa se gubite.

— Reći ću — spokojno odvrati Clint — ali Hedgeu. On ima nešto u glavi pa će me bolje razumjeti. Ti samo tu stoji i sijevaj na mene očima. Možda me uplašiš.

Hedge se glasno nasmije, a Buckmanove se oči opasno suziše.

— Čovjek te je pročitao, Buck — potapše ga po ramenu.

— Dopusti da ga ubijem, Hedge — molio je Buckman.

— Zaveži, stari — upozori ga Hedge hladno. — Ili ćeš biti mrtav prije nego dotakneš oružje.

Znači Hedge, zna tko sam ja, pomisli Clint. Imao je pravo. Taj je čovjek voda.

— Prestani me ušutkavati — okosi se na njega Buckman uvrijeđeno, ne skidajući pogled s Clintu. Mišići su mu se napeli, a ruku je držao u blizini revolvera. Clintu to nije brinulo. Očito čovjek nije bio revolveraš.

— Hedge, ako se taj bik ne primiri, zaista će dobiti metak u grudi — obrati se Clint čovjeku s povezom.

— To je njegova stvar, Adamse.

— Želim samo čuti ime, Hedge — nastavi Clint — pa obojica možete mirno otići.

— Ne mogu ti ga reći — Hedge polagano odmahne glavom.

— Ja ionako neću otići — govorio je Buckman.

— To sam i ja rekao, Buckmane — dobaci Clint hladno. — Nećete izaći odavde dok mi ne kažete ime.

— Trebali smo te ubiti prošle noći — Buckman je kipio od bijesa.

— Buckmane, imaš najduži jezik... — Hedge umukne. — Sada ga zaista moramo ubiti.

— Možete pokušati — ispravi ga Clint. — Ne bih ti to savjetovao, Hedge — reče gotovo blago.

– Vjeruj mi, to je nešto što moram uraditi, a ne želim – prizna Hedge. – Znam da ćeš odmah otići šerifu.

– Neću, ako mi kažeš ime.

Hedge se zamisli kao da razmišlja o Clintovu prijedlogu. Buckman, posve nesvjestan značenja ovog razgovora, posegne za revolverom. Bio je siguran da će ga Hedge podržati.

– Umri ti... – počne govoriti izvlačeći oružje.

Dokono naslonjen na šank, Clint gotovo lijeno izvuče revolver i opali prije no što je Buckman uspio izvući svoj... sve se odigralo baš kako je Hedge i mislio.

Oči krupnoga čovjeka iskočile su iz duplji dok je preneraženo zurio u Clintu. Polagano se srušio na pod. Clint uperi revolver u Hedgea, ali čovjek s ožiljkom digne ruke u zrak.

– Ja nisam toliko lud da pucam na Gunsmitha – rekao je odlučno.

– Zar on nije znao? – upita Clint pokazujući revolverom na mrtvoga Buckmana.

– Znao je, samo ono što sam mu rekao – mirno će Hedge – a rekao sam mu da smo unajmljeni samo zato da te pretučemo – nastavi, sliježući svojim snažnim ramenima. – U tomu nije bilo ničeg osobnog, prijatelju.

– Da, ničeg osobnog – reče Clint spuštajući revolver u korice. – Želim to ime, Hedge.

– Svakako, Adamse, svakako – odvrati ovaj. – Mogu li spustiti ruke i ispitati do kraja svoje pivo?

– Radi što hoćeš, ali mi reci ime.

– Hmm. Zašto ne? Momak nam je već platio. A ti? Hoćeš li mi platiti ako ti ga odam? – rekao je lukavo, sužena pogleda.

– Već sam ti platio – rekao je Clint suho. – Živ si.

– Da, mogao si me ubiti – složi se Hedge – ali u tom slučaju ne bi saznao ime.

– Još mi ga nisi rekao... – počne Clint, ali naglo zastane. Hedge mu munjevito brzinom izlije ostatka piva u lice, a zatim ga zgrabi za desnu ruku.

– Hajde, gospodine Gunsmith, povuci sada revolver reče cereći se Clintu u lice.

Clint pokuša osloboditi ruku, ali uzalud.

– Ne možeš, ha?

– Ne mogu – prizna Clint. – Ne mogu, ali ipak još želim to ime.

Hedge pruži drugu ruku i izvuče Gunsmithov revolver iz korica i baci ga na šank. Tamo je stajao barman i šutke promatrao ono što se događalo.

– Ostani na mjestu – upozori ga Hedge. – Na taj ćeš način duže živjeti.

– Bez brige, gospodine – promrmlja ovaj.

– Ime, Hedge – ponovi Clint.

– Još imaš snage pitati, prijatelju? – naruga se Hedge. – Sada kada sam ti izvadio zub? Ha! – Udario ga je rukom preko lica tako snažno da se Clint ispružio po podu.

– Upravo si ubio jedinog prijatelja koga sam imao – nastavi Hedge. – Bio je glup i tvrdoglav, ali mi je ipak bio prijatelj. Ti si ga ubio. Znaš li što ću uraditi s tobom?

– Reći ćeš mi ime koje želim saznati, Hedge – odvrati Clint oštro – ili ćeš umrijeti kao i tvoj prijatelj.

– Ti si lud, čovječe – reče Hedge. – Rastrgat ću te vlastitim rukama. One su mi najjače oružje. Vidjet ćeš kakva si ti snaga bez revolvera.

Clint ustane i otrese prašinu s hlaća.

– Ne namjeravaš se valjda sa mnom boriti? – upita Hedge s nevjericom na licu.

– Ne namjeravam ti dopustiti da me pregaziš, Hedge – hladno će Clint. – Legende moraju ostati dosljedne značaju koji im se pridaje.

Hedge prasne u gromoglasan smijeh.

– Znaš što? – upita. – Žao mi je što si ubio moga prijatelja jer mi se sve više sviđaš. – Okrene se barmenu, iz džepa izvadi nekoliko novčanica i položi ih preda nj.

– Zašto? – upita barmen sumnjičavo.

– Za štetu – odvrati ovaj i jurne na Clintu.

Gunsmith hitro uzmakne i baci se ustranu izbjegavši ga. Bio je zadivljen njegovom snagom i brzinom. Stol u koji je Hedge udario raspao se u komadiće.

Ustao je otresajući sa sebe iverje i grohotom se smijući.

– Dobar si – reče Clint iskreno.

– Hvala.

– I čovjek koji mi je izvadio oko brzo se kretao – nastavi Hedge, oprezno se približavajući baru. – Kad sam ga ubio još je imao moje oko u ruci. Nožem mi je napravio ovu ružnu brazgotinu i izvadio oko – prstom prijede preko ožiljka na licu. – Ipak sam ga ubio.

– Strašan si.

– Čovjek mora imati ožiljke poživi li malo duže. Vidim da i ti imaš jedan na lijevom obrazu. Dobro ti pristaje. Kako si ga zadobio?

– Metak – kratko će Clint.

– Tako sam i mislio.

Cijelo vrijeme su oprezno kružili jedan oko drugoga. Clint iznenada jurne udarivši ga desnicom po obrazu. Hedge zamahne rukom i Clint nije mogao izbjeći udarac.

Pao je na obližnju stolicu koja se raspala.

Hedge se okrene i pogleda novac koji je stavio na šank. Kimne glavom ponovo obrativši pažnju na svoga protivnika.

– Nadam se da imaš kod sebe dovoljno novaca za štetu. Stavio sam na šank sve što sam kod sebe imao, ali mislim da to neće biti dovoljno – obrati se Clintu.

– Uvjeren sam da hoće – dobaci Clint s poda.

U ušima mu je bubnjalo, a bol u rebrima podsjećala ga na ono što je doživio sinoć.

– Misliš?

– Znam – reče sa sigurnošću – jer više nećeš moći nanijeti štete ovom salunu.

Ustajući izvuče ispod košulje mali kolt i uperi ga u Hedgea.

– Prokletstvo – promrsi ovaj. – Razočarao si me.

– I sebe sam pomalo razočarao – prizna Clint s osmijehom na licu – ali što da radim? Rebra me vraški bole od vašeg noćasnijeg posjeta.

Hedge zastane smijuljeći se.

– Zar misliš da će me ta igračka zaustaviti?

– Hedge, ova igračka će ti izbiti i drugo oko – upozori ga Clint oštro. – A proći će ti i kroz mozak.

Hedge učini grimasu.

– Zvuči gore no ovo – reče pogladivši povez.

– I trajnije – dopuni ga Clint.

Hedge spusti ruke i opusti rame-na.

– Dodaj mi revolver, molim te – obrati se Clint barmenu. Kada ga je dobio, gurne mali kolt u korice, a veliki uperi Hedgeu u trbuh.

– Ime, Hedge! – procijedi nestrpljivo.

– Ime, ime! – ponovi ovaj ljutito.

– Neka vrug nosi njega i tebe.

– I?

– Varnes – reče napokon. – Čovjek se zove Johnny Varnes. A sada bih želio popiti nešto i potom se pobrinuti za prijatelja.

– Zaboravi na osvetu, Hedge. Tvoj je prijatelj dobio ono što je zaslužio – reče Clint spuštajući revolver u korice.

– Svjestan sam toga – izusti Hedge mračno i pride šanku. Lagano je ispijao pivo i pogledom pratio visoki uspravni Gunsmithov lik. Znao je da Gunsmith ima pravo.

Zatim pogleda svoga mrtvog prijatelja. Usta su mu bila napola otvorena, kao da namjerava nešto reći.

– Zaveži, Buckmane!

XXXII

Clint se zaputi u sudnicu. Htio je potražiti Varnesa, ali dvorana je bila prazna. Sudac je vjerojatno objavio prekid za ručak.

– Do vraga – promrsi Clint stojeći na dovratku. Mislio je da je dvorana prazna. Nije vidio čovjeka koji je sjedio u prvom redu.

– Imate li teškoća? – upita ga pukovnik May.

Clint mu polako pride.

– Tražim nekoga. Kako je jutros proteklo suđenje?

– Bilo bi mnogo bolje i brže kada mladi gospodin Tyler ne bi neprekidno sebe isticao u prvi plan. Predugački su mu uvodi i razvučene teorije – reče pukovnik. – Ipak ne vjerujem da je ijednog trenutka uspio uvjeriti porotu u nedužnost optuženoga, niti ugroziti pozicije optužbe – dodao je odlučno.

– Drago mi je to čuti – reče Clint zadovoljno.

May ga znatiželjno pogleda.

– Jeste li bili dobar prijatelj s Hickokom?

– On je najbolji prijatelj koga sam ikada imao.

– Biste li to izjavili na sudu?

– Kako bih time pomogao?

– Ne bi bilo loše da jedan poštovan i hvale vrijedan čovjek kaže koju riječ poroti...

– Stanite – Clint ga oštro prekinu. – Nisam ništa slično izjavio. Rekao sam samo da smo on i ja bili prijatelji.

– Da, ali...

– Bill mi je bio prijatelj, ali nisam nikada imao iluzije o njemu kao čovjeku. Ne može se o njemu govoriti u superlativima jer nipošto nije bio savršen. No svi mi imamo mana.

– Samo sam želio uvjeriti porotu...

– Slušajte, May, McCall je kriv, a najbrža pravda je i najbolja. Zna li tko je to kazao? Divlji Bill Hickok

– reče Clint naglašavajući svaku riječ. – Nema koristi od velikih govora, a ni Bill nikada nije mario za njih. Ta dobro vam je poznato da je bio čovjek akcije.

– Mislim da nemate pravo govoriti u ime pravde – reče May dostojanstveno. – Bez obzira što ste godinama nosili šerifsku zvijezdu.

– Ja sam je i skinuo samo zato što je cijena pravde postala previsoka, pukovniče.

– Žao mi je što tako mislite, gospodine Adams. Oduvijek sam vjerovao u pravilan sudski postupak...

– Šteta je što ne vjerujete u pravdu, pukovniče – dobaci Clint bijesno i izjuri iz dvorane s namjerom da potraži Varnesa. Namjeravao ga je podvrci svojoj pravdi.

XXXIII

Clint je iznenada odlučio pronaći Colorado Uttera. Zatekao ga u salunu Yankton.

– Što ti se dogodilo? – upita ga Utter. – Imaš novu modricu na licu.

Clint dotakne lice i tiho jekne. Hedgeova ruka dobro ga je pogodila.

– Jesi li vidio Varnesa?

– Samo u dvorani. Zašto?

Objasnio mu je svoj sukob s Buckmanom i Hedgeom, te kako je saznao da je Varnes poslao tu dvojicu u njegovu sobu prošle noći.

– Vjeruješ li tom čovjeku?

– Vjerujem – odvratila Clint odlučno. – Ni jednoga mi trenutka nije palo na um da bi mogao lagati.

– Znači, sada želiš Varnesa i Bradyja.

– Bradyja nije spomenuo.

– Pronadeš li jednog, naći ćeš i drugog. Ako je Varnes umiješan u to, nema dvojbe da je radio u dogovoru sa svojim nerazdvojnim prijateljem i ortakom.

– Dobro, nadi jednog ili obojicu.

– Da ih potražim u hotelu?

– Nastoj da te ne opaze. Ako su u hotelu, dođi mi javiti.

– Ako nisu?

– Pronadi ih.

– Što namjeravaš uraditi?

– Odlučit ću što ću s njima tek kada ih pronađem – odvratila Clint zamišljeno. Bijes koji je osjetio u razgovoru s Mayom pomalo je jenjavao. Iznenada se sjeti da je jučer opazio Maya kako razgovara s Varnesom i Bradyjem ispred sudske dvorane.

– U kakvoj su vezi oni s Mayom?

– upita glasno pogledavši Charlieja.

Ovaj ga začuđeno pogleda.

– Ni u kakvoj... koliko ja znam.

– Kad si mi ih prvi put pokazao, razgovarati su s Mayom. Toga sam se tek sada sjetio. Sjećaš li se da li si ih vidao zajedno u Deadwoodu?

Charlie se na trenutak zamisli, a zatim odmahne glavom.

– Ne, nikada ih nisam vidio zajedno.

Clint se namršti.

– Dobro, pokušaj ih pronaći, ali pazi na sebe.

Kada je Charlie izašao, dovršio je svoje piće, a zatim i sam ustao. Mora poći do šerifa Hanksa. Sigurno je već saznao da je Clint ubio jednoga čovjeka.

U šerifovu uredu zatekao je samo pomoćnika koji ga je prije pratio.

– Zdravo – reče Clint zatvarajući za sobom vrata.

Mladić skoči i zbunjeno se zagleda u došljaka. Očito je čuo što se dogodilo toga jutro u salunu i sada nije znao što da uradi.

– Tražim šerifa – prekine Clint njegovu nedoumicu.

– On... uh... traži vas – promuća pomoćnik.

– Dobro. U tom ću slučaju sjesti ovdje i pričekati ga – odvratila Clint privlačeći stolicu. – Ako vas to ne smeta, mladiću.

– Ne, ne smeta mi – nervozno će on.

Clint ga je nekoliko trenutaka prodorno promatrao.

– Jeste li vi pomoćnik koji me pratio? – upita iznenada.

– Da... ovaj... jesam, gospodine.

– Zašto ste poslije one večere zaključili da me više ne treba pratiti?

Mladić proguta knedlu.

– Videći vas s gospodicom Amy... a znajući koliko je šerif vezan za nju... smatrao sam... da ne bi odobrio... hm... da vas dalje pratim... – mucao je nesigurno.

– Što ste mislili rekavši da je šerif vezan za gospodicu Amy?

– Slušajte, gospodine... moram potražiti šerifa – reče pomoćnik i

žurno pride vratima. – Moram mu reći da ste... ovdje.

Gunsmith sliježe ramenima i uto-
ne u razmišljanje. Iznenada se
trgne. Vrata se otvoriše. Na pragu
je stajao šerif i namršteno ga pro-
matrao.

– Šerife – pozdravi ga Clint.

On kratko kimne i sjedne za svoj
stol.

– Vaš vas je pomoćnik pošao po-
tražiti...

– Tražio sam vas cijelo jutro –
prekine ga Hanks žustro.

– Tako sam i mislio – progunda
Clint. – Zato sam došao ovamo.

– Do vraga, Adamse, rekao sam
vam da ne želim ubijanja u mome
gradu.

– Nisam imao izbora, šerife. –
Clint bespomoćno raširi ruke. –
Čovjek je prvi potegnuo...

– Sve sam čuo – ponovo mu
upadne u riječ šerif.

– Od koga?

– Od barmena i Hedgea.

– U tom slučaju ne moram ništa
objašnjavati. Znae što se dogodilo.

– Znam – suho će Hanks – žao
mi je što vas ne mogu potjerati iz
grada, no njihove su izjave iste kao
i vaše. Niste imali izbora.

– U čemu je onda teškoća?

– U tome što imam jednog mr-
tvaca na glavi, a to mi se ne sviđa.

– Jesu li vam barmen i Hedge
ispričali kako je cijeli događaj za-
počeo?

– Barmen je spominjao da ste
uporno tražili neko ime – reče še-
rif mrzovoljno. – To je sve što sam
saznao.

– A Hedge?

– On je rekao da ste povukli re-
volver tek pošto ga je povukao nje-
gov prijatelj i da ste ga ubili u sa-
moobrani. Nisam saznao što je iza-
zvalo sukob. Rekao je također da

ste i njega mogli ubiti, ali niste.
Pretpostavljam da vam za to tre-
bam biti zahvalan – dometne za-
jedljivo.

– Želite i znati zašto smo se su-
kobili?

– Čini se da bih to trebao željeti.

– Nemojte biti podrugljivi –
opomene ga Clint.

– Ni vi tako prokleta ponosni i
pametni – plane Hanks. – Još bih
mogao pronaći kakav razlog da vas
istjeram iz grada.

– Za to bi vam bilo potrebno više
od četiri pomoćnika.

Hanks ga je srdito promatrao, a
zatim duboko udahne.

– Tvrdoglavi smo obojica – reče
napokon, a škrti osmijeh obasja mu
lice.

– Baš tako – složi se Clint.

Neko su vrijeme netremice zurili
jedan u drugoga.

– Dobro, recite mi kako je sve to
počelo – reče Hanks napokon.

Clint mu ispriča kako su ga mo-
drice i ogrebotine na licima dvojice
ljudi natjerale da im pride i započne
razgovor.

– Da sam bio siguran da Hedge
neće podržati Buckmanovu igru –
reče Clint – ne bih ga ubio, ali ni-
sam smio riskirati.

Hanks stisne usnice lupkajući
olovkom po stolu.

– Ne, niste smjeli.

– Još me želite istjerati iz grada?

Šerif načini grimasu.

– Možda niste tome krivi, ali pri-
vlačite nevolje. Jednostavno vi tu ne
možete ništa uraditi.

– Kao Hickok?

– Da, do vraga, kao Hickok –
Hanks se nagne. – Slušajte, Clinte,
vas ne zanima suđenje, jer biste u
protivnom sjedili u sudskoj dvora-
ni. Zašto ne odete iz grada? U novi-

nama možete pročitati konačnu presudu...

– Želim biti ovdje kada porota donese presudu – izjavi Clint nepokolebljivo, ne dopuštajući šerifu da završi. – Ne želim o njoj čitati u novinama.

Hankovim licem preleti sjenka.

– Dobro, izlazite onda odavde i nastojte da više nikoga ne ubijete.

XXXIV

Clint je bio bijesan. Osjetio je neizdrživu potrebu za pićem. No, znao je da ga neće uzeti premda je morao ući u salun, kako bi našao Charlieja.

Zaobišao je bar u velikom luku i zaputio se prema stolu za kojim je sjedio Charlie.

– Gdje si bio?

– Svadao se sa šerifom – uzvra-
ti Clint kiselo.

– Što?

– Zaboravi! Gdje je Varnes?

– Ne znam.

– Kako ne znaš? Jesi li bio u njegovom hotelu?

– Jesam, ali on je odande otišao.

– A Brady?

– Već sam ti rekao da su njih dvojica nerazdvojni – objasni Charlie strpljivo. – Ako nema jednoga, nema ni drugoga.

– Znači, otišli su zajedno iz hotela ili iz grada?

Charlie ne odgovori već slegne ramenima.

– Je li netko spomenuo njihova imena za vrijeme saslušavanja?

– Ne... barem dok sam ja bio u dvorani.

– Što ih je onda natjeralo da odu? – razmišljao je Clint glasno.

Jesu li već čuli za Buckmana i Hed-gea? Možda im je ovaj potonji sve ispričavao, pomisli. – Jamačno su saznali što se jutros dogodilo, ali ne vjerujem da su napustili grad. McCall bi još mogao navesti njihova imena. Želim ih pronaći, Charlie. Molim te, nastavi tražiti.

– Što ćeš s njima ako ih prona-
demo?

– Razgovarati – odvraći Clint polako. – Samo razgovarati.

Charlie ga sumnjičavo pogleda, ali ne reče ništa.

– Ako su još u gradu – rekao je nakon dulje šutnje – sigurno ću ih pronaći.

Clint ustane.

– Ja ću poći do sudnice da vidim što se tamo događa.

– Još nikada nisam čuo tolike govorancije – reče Charlie dok su izlazili iz saluna. – Čak ni za vrijeme suđenja u Deadwoodu.

– Zar je pukovnik May drukčije govorio u Deadwoodu?

– Govorio je razumnije... – zamisljeno će Charlie. – Ovaj samo priča i priča... a rečenice su mu često bez smisla.

Većinu vremena Clint je provodio u sudnici. U potpunosti se složio s Charliejem. May je bio jednako željan publiciteta kao i njegov mlađi protivnik.

Colorado Charlie je u međuvremenu krstarilo ulicama Yanktona tražeći Johnnya Varnesa i Tima Bradyja. Ni on niti šerif Hanks nisu imali mnogo uspjeha. Clint je smatrao da se Hanks nije osobito ni trudio da ih pronađe.

Njegovi su se odnosi sa šerifom pogoršavali, a onda je čak i Guns-mithov pozdrav izazivao mrštenje na Hanksovu licu.

Clint se nastavio vidati s Amy Walker. Zahvaljujući njoj noći su mu bile mnogo zanimljivije i ugodnije no dani. Pukovnik May i odvjetnik Tyler su se i dalje nabacivali riječima dobijajući ukore i upozorenja od suca jer su razvlačili suđenje. Prema Gunsmithovu mišljenju ovo se suđenje postepeno počelo pretvarati u predstavu koja je vrijedala uspomenu na Billa Hickoka.

Početkom sljedećeg tjedna još nije bilo znakova da će suđenje uskoro biti privedeno kraju. Sudac i žitelji grada počeli su gubiti strpljenje, a i Clint. Napetost u njemu neprekidno je rasla. Znao je da se do konačne presude njegov život ne može vratiti u staru kolotečinu... a pitanje je hoće li i onda.

Sedmoga dana suđenja Clint i Charlie susreli su se na doručku. Charlievo je lice imalo neobičan izražaj. Clint natoči šalicu kave, otpije gutljaj i upitno pogleda prijatelja.

– Charlie, što se dogodilo? Jesi li što saznao?

– Možda jesam, a možda i nisam – odvrati Charlie. – Čuo sam od nekolicine ljudi da su dva muškarca nalik Varnesu i Bradyju videna u Braggi. Navodno ih veoma zanimaju ishod suđenja.

– Koliko daleko je Bragg?

– Pola dana jahanja na sjever – odvrati Charlie. – Možda i manje, ako jašeš brzo – nadoda.

– U tom slučaju – Clintu je srce stalo divlje udarati – završimo s doručkom i krenimo brzo u Bragg.

XXXV

Jahali su brzo premda ne onoliko koliko je Clint želio i Duke mogao.

Charlieju su izabrali najboljeg konja od onih koje su mogli dobiti, ali krupni sivač nije bio ni tako brz i izdržljiv kao Duke.

– Što ćemo uraditi kad ih pronademo? – upita Charlie.

– Tebi prepuštam Bradyja – otpovrne Clint preko ramena. – Hedge mi je rekao da mu je platio Varnes, pa ću malo s njim porazgovarati.

– Zašto je unajmio Hedgea?

– To želim i ja znati – glasio je odgovor.

– Namjeravaš li ga ubiti?

Clint ga ošine pogledom.

– Ne namjeravam, ali od svih ljudi koji su stradali od moga revolvera, na prste mogu nabrojiti one koje sam namjeravao ubiti – reče sliježući ramenima. – Nastojao sam izbjeći ubijanja, ali ljudi nisu bili spremni pomoći mi u tome.

– Bill je običavao reći da si ti najbrži revolveraš koga on poznaje – reče Charlie – premda se nikada ne voliš služiti revolverom. Pitao se često kakav bi tek bio kada bi to volio.

– I ja se ponekad to pitam – prizna Clint.

Stigli su u Bragg za svega nekoliko sati. Sjahali su pred konjušnicom, a Charlie je zadivljeno promatrao Dukea.

– Strašan je – promrmlja promatrajući njegovu sjajnu dlaku. – Nije se čak ni oznojio, a disanje mu je posve normalno.

Ostavili su konje u konjušnici i pošli do najbližeg saluna na pivo. Zatim su krenuli u potragu za Varnesom i Bradyjem. Nisu morali dugo tražiti. U gradu su postojala samo dva hotela, a oni su već u prvo ime imali sreće. Clintov je novac udobrovoljio vlasnika, a zauzvrat je od recepcionara dobio broj sobe.

– Ja ću poći prvi – rekao je Clint dok su se penjali na drugi kat.
– Izvuci revolver, ali nemoj pucati ako ne budeš morao. Želim Varnesa živoga.

Nečujno su se prikrali sobi i zastali. Charlie je izvukao revolver. Clint udari desnom nogom i vrata se naglo otvore. Unutra poleti iverje, a zatim i Clint. Charlie mu je bio za petama.

U sobi su se nalazila dva kreveta. Na svakome je ležao jedan muškarac. Obojica se naglo uspraviše zaprepašteno zureći u pridošlice. Brady prvi ustane i krene prema revolveru koji se nalazio na komodi. Varnes također skoči i zgrabi svoj revolver s noćnog ormarića, a zatim unatoč Clintovu uzviku pođe prema prozoru koji se nalazio odmah do njegova kreveta. U trenutku je nestao kroz prozor.

– Do vraga – prokune Clint. Charlie, čuvaj Bradyja, a ja ću poći za Varnesom – dobaci prijatelju.

Clint skoči kroz prozor za Varnesom. Nadao se da ga neće morati ubiti. Ispod prozora se nalazio trijem s kojega je Varnes skočio na pločnik. Na sebi je imao samo hlače i čizme, bez košulje. Opasao se opasacem dok je trčao, a u ruci je držao revolver.

– Varnes! – vikne Clint. – Stani!

Varnes se i ne osvrne. Trčali su uličicom koja je izbila na glavnu ulicu u blizini konjušnice. Clintu nije trebalo dugo da shvati zašto Varnes trči prema konjušnici.

– Varnes! – vikne ponovo premda je znao da je uzalud.

Svakako mora zaustaviti bjegunca da ga pri tom ne ubije, pomislio je grozničavo. I da ne bude ubijen! Čudilo ga je što se Varnes ni u jednom trenutku nije okrenuo i po-

kušao pucati. Zašto je držao revolver u ruci ako ga nije namjeravao upotrijebiti?

Varnes uleti u konjušnicu, a Clint za njim. Bacio se na tlo i počeo kotrljati očekujući pucanj. Umjesto toga iz pozadine dopru ljutiti glasovi. Ustao je i pažljivo se počeo približavati mjestu na kojem je stajao Varnes. Pokušavao je osedlati konja ne ispuštajući revolver iz ruke. Zbog toga, a i sve veće panike, radio je vrlo nespreno.

– Varnes! – na zvuk Clintova glasa čovjek se trgne ispustivši ponjavu i sedlo.

– Adamse! – glas mu zadršće, a u očima mu se nazirao strah. Ustukne korak, ali još držeći u ruci revolver.

– Smiri se, Varnes – upozori ga Clint. – Želim samo porazgovarati. To je sve.

– Razgovarati? – upita Varnes zabezeknuto. – O čemu?

– O ljudima koje si u Yanktonu unajmio da me pretuku – glasio je oštar odgovor.

– Nee znam... o čččemu... govoriš – mucao je Varnes.

– Sigurno znaš!

Clint je pažljivo motrio njegov revolver. Odluči li ga Varnes upotrijebiti, morat će se braniti.

– Ne zanimaš me ti, Varnes – izjavi Clint. – Želim da to odmah raščistimo. Nemam nikakvog dokaza da si ti nagovorio Jacka McCalla da ubije Hickoka...

– To nije istina!

– Ali imam dokaz da si unajmio Hedgea i njegovog prijatelja da me pretuku namrtvo. Želim znati zašto si to uradio?

– Nisam...

– Varnes, ako misliš da ćeš otići odavde, a da mi ne odgovoriš, bit će

bolje da upotrijebiš taj revolver – reče Clint prijeteci.

Varnes pogleda revolver kao da se tek sada sjetio da ga drži u ruci, a zatim upre pogled u Gunsmitha. Iznenada mu se lice zgrči, a revolver poleti na zemlju.

– Ne želim umrijeti – rekao je jednostavno.

Clint odahne.

– Ne krivim te za to, Varnes. Zašto si unajmio Hedgea? – ponovo upita.

– Nije u pitanju ništa osobno, vjeruj – promuća Varnes.

– To ću utvrditi kad mi sve ispričaš – reče Clint hladno.

– Nije to bila moja zamisao – izjavi Varnes.

– A čija je?

– Dobio sam novac da ih unajmim – objasni Varnes. – Unajmljen da ih unajmim. Dobio sam dovoljno novaca da platim njih dvojicu, a još je nešto i meni ostalo.

– Koliko?

– Pedeset dolara svakome od njih i stotinu meni.

– To nije mnogo, Varnes – naglasi Clint. – Je li postojao još koji razlog?

– Uh... jest... postojao je – prizna Varnes oklijevajući.

– A taj je?

– Što će se dogoditi ako ti kažem?

– Povjerujem li ti, vratit ću se u Yankton – odvratila Clint odlučno – a ti ćeš poći svojim putem.

– Kojim?

– Kojim god želiš. Nadam se da se više nikada nećemo sresti.

XXXVI

Žurili su u Yankton. Ovoga puta Clint se nije obazirao čak ni na Charlieja.

– Žuri mi se natrag, Charlie, ali ti ne moraš ubiti tu životinju da bi me pratio. Možeš doći kasnije – govorio mu je.

– Što si otkrio?

– Nešto što mi se ne sviđa – odvratila Clint – ali neću ti reći ništa dok ne saznam sve. Vidjet ćemo se u Yanktonu – dobaci i snažno oboda Dukea.

Stigao je u Yankton prije mraka i smjestio Dukea u konjušnicu. Zatim je pošao do šerifa. U njegovu uredu zatekao je samo pomoćnika.

– Kako se zoveš? – upita Clint mladića.

– Calvin Barnes, gospodine – odvratila ovaj.

– Calvine, molim te reci šerifu da ga želim što prije vidjeti... – naglasi Clint. – Veoma je važno.

– Hoću, gospodine – obećala mladić.

Poslije toga Clint je pošao u salun Yankton. Naručio je pivo i sjeo za stol u kutu prostorije. U jednom trenutku postao je svjestan razgovora koji se vodio u njegovoj blizini.

– ... dogodilo iznenada...

– ... mislio sam da će nastaviti davičeka...

– ... nije iznenađenje ni za koga kada su ustanovili da je kriv.

Clint se uspravi i oslušne, a zatim istrča iz saluna. Zadihan, našao se pred zatvorenim vratima Zvijezde. Udarao je pesnicom sve dok mu Amy nije otvorila.

– Clinte... što...

– Amy... upravo sam čuo razgovor u salunu – prekine je on. – Je li to istina? Jesu li donijeli presudu?

– Jesu – reče ona. – Udi!

Povukla ga je u kancelariju i zatvorila vrata.

– Sve se dogodilo iznenada, Clinte – rekla je. – Porota se povukla

i vratila u sudnicu nakon pedesetak minuta.

– A presuda?

– Nitko nije bio odviše iznenađen – reče djevojka. – Porota je utvrdila da je McCall kriv za smrt Divljeg Billa Hickoka. – Nježno mu je dotakla ruku. – On je kriv, Clinte. U tvojim očima uvijek je to i bio, a sada i u očima zakona.

Srce mu je divlje udaralo. Sve je završeno. Odmahne glavom da odagna ošamućenost.

– Jesi li dobro, Clinte? – upita ona zabrinuto.

– Jesam – umiri je on. – Osjećam da mi je golem teret pao s leđa.

– Više ne moraš misliti kako ćeš osvetiti prijatelja – nježno ga je promatrala.

– Da, imaš pravo – zamišljeno će on. – Je li određen datum za izvršenje presude?

– Prvog ožujka.

– Onda je gotovo – odahne. – Morat će ga objesiti.

Duboko uzdahne. Sada može nastaviti živjeti kao i prije. Dakako, mora se još za nekoga pobrinuti.

– Znaš li gdje je šerif? – upita djevojku.

– Ujak Jeff? Ne znam točno, zašto?

– Moram s njim popričati.

– O čemu?

– On zna – bilo je sve što je rekao.

– Što to znači? – zabrinuto će Amy.

– Morat će mi nešto objasniti.

– O čemu. Clinte, što se događa?

Oklijevao je, ne želeći govoriti o tome prije no što razgovara sa šerifom.

– I ja bih želio znati – reče suho

– a tvoj ujak Jeff je čovjek koji mi to može reći.

Došao je do vrata kad ga zaustavi njezin glas.

– Čekaj, Clinte!

– Doći ću k tebi poslije razgovora sa šerifom, Amy – dobaci. – Obećajem.

XXXVII

U šerifovom uredu ponovo je zastekao samo pomoćnika Calvina Barnesaa.

– Šerif se nije vratio?

– Uh... ne, nije još – odgovori mladić zbunjeno.

– Znaš što, mladiću – reče Clint odriješito, približivši se nervozno pomoćniku koji ga se očito bojao. Zašto ga ne bi pošao potražiti. Ja ću umjesto tebe čuvati ured.

– Mislim da ne mogu...

– Zašto ne?

– U ćeliji je Jack McCall...

– Ne brini, neću ga pustiti van – izjavi Clint odlučno.

– Ne znam... – oklijevao je mladić, ali ga Clint prekine.

– Ja znam. Idi. – Zvučalo je poput naredbe i mladić je još samo trenutak oklijevao. Zatim ustane.

– Dobro – promrmlja. – Potražit ću ga, ali se brzo vraćam – reče skupivši hrabrost da pogleda Clintu u oči.

– Bit ću ovdje – odvrati ovaj kratko.

Clint sjedne za šerifov stol. U glavi mu se vrzmala jedna misao. Je li moguće da se McCall, ubojica njegova prijatelja, nalazi u ćeliji iza njegovih leđa. Ako želi, može otići do njega i...

Ali nije potrebno. Sve je završeno. McCall je osuđen i uskoro će biti. To je sve što je Clint želio. Ipak nije mogao odoljeti želji da vidi ubojicu i popriča s njim.

Ustane i zaputi se prema nizu ćelija. Sve su bile prazne, osim one u kojoj se nalazio McCall.

– Zdravo – obrati se čovjeku koji je ležao na krevetu.

McCall podigne pogled. Očiti je prepoznao Gunsmitha jer mu se u očima pojavi strah.

– Što želiš?

– Vidjeti te – reče Clint nehajno.

– Kako se osjećaš sada kada znaš da ćeš posjetiti zato što si Hickoku ispalio metak u leđa?

– Zašto me ne ostaviš na miru?

– odvrati McCall otresito.

Clint je zurio u njega s gađenjem. Zar je moguće da je taj čovjek ubio Billa Hickoka?

– Mogao bih ući u ćeliju i raznijeti te na komade – promrsi kroza zube – ili te naprosto napuniti olovom.

– Ionako ću posjetiti – uzvratiti McCall – baš me briga za tvoje namjere? – Čovjek se zagleda u strop položivši ruku preko čela. Clint ga je neko vrijeme netremice promatrao, a zatim se vratio u šerifovu sobu.

Zatvarajući vrata začu škljocanje revolvera iza svojih leđa.

– Ne miči se, Adamse – Clint se ukoči na mjestu.

– Hoćete li mi pucati u leđa, šerife? – upita podrugljivo.

– Imao bih za to nekoliko razloga – progunda Hanks.

– Mislite da bi ljudi povjerovali kako ste me ubili jer sam pokušao pomoći McCallu da pobjegne?

– Ne, ali mogli bi povjerovati da sam vas ubio zato što ste pokušali pucati u nj.

– Zašto bih ja to uradio?

– Da se osvetite za smrt Divljeg Billa Hickoka.

– McCall će posjetiti zbog toga. Nema razloga da ja bilo što poduzimam.

– Nije tajna da vas je smrt Hickoka duboko pogodila, Adamse. Odonda više ne mislite baš kako valja...

– Okrenut ću se, šerife – prekinu ga Clint. – Polako. Nemojte biti nervozni.

– Ne bavim se ovim poslom od jučer, Adamse. Ne bih živio ovako dugo da sam nervozan.

Clint se okrene i nade licem u lice sa šerifom.

– Za proteklih ste tjedana napravili nekoliko pogrešaka, šerife – isceri se Clint – savjetujem vam da ne pravite još jednu.

– Neću – odvrati šerif kratko.

– Kako je zapravo to počelo, šerife? – upita Clint. – Vi ste pucali na mene onoga dana u maloj uličici?

– Jesam – prizna stari čovjek.

– Pokušali ste me ubiti ili preplašiti? – zanimalo je Clint.

– Da sam vas htio ubiti, bili biste mrtvi – odgovori Hanks mirno.

– Budući da se nisam uplašio, platili ste Varnesu da nade nekoga tko će upasti u moju sobu i pretući me. Ni to nije djelovalo, pa ste načinili stanku. Što namjeravate sada, šerife?

– Govorili ste s Varnesom, zar ne?

– Jesam, u Braggu. Sve mi je ispričao. A sada bih želio čuti vas. Čemu sve ovo? Što imate protiv mene? – pitao je oštro.

– Amy.

– Amy? Što je s njom? – začudo je podigao obrve streljajući starca očima.

– Ne sviđa mi se što se motate oko nje. Premlada je za čovjeka kakav ste vi, Adamse.

– Ona je odrasla žena, Hanks, koja je u stanju voditi računa o sebi.

– Nije istina – Hanks odlučno zatrese glavom. – Netko na nju treba paziti, a oduvijek sam to radio ja. Vodio sam brigu o cijeloj obitelji... a sada kad su ona i djed ostali sami... pogotovo – glas mu se slomi.

– Vrijeme je da prestanete zabavati nos u tuđe živote, šerife – odreže oštro Clint.

– Šutite – plane starac.

Na čelu su mu počele izbijati grške znojia, a revolver u ruci lagano se zatrese.

– Njena je obitelj moja – nastavi drhtavo. – Bila bi moja da nekoč nisam... – Ponovo odmahne slobodnom rukom. – Trebala je biti moja... i ona je trebala biti moja unuka...

– Hanks...

– Amy je slika i prilika svoje bake – nastavi Hanks sanjarski, ne osvrćući se na Clintovu upadnicu – žena kojom sam se trebao oženiti.

– Amy nije vaša unuka... a još manje žena kojom ste se trebali oženiti – Clint mu oštro upadne u riječ.

– Neću vam dopustiti da je iskoristite, povrijedite i zatim napustite, Adamse. Neću vam dopustiti da se njome poigrate... – govorio je starac uzbuđujući se sve više.

– Zar ćete me zato ubiti? – podsmješljivo će Clint.

– Ako je to jedini način da vas odvojim od Amy – odvrati starac mrko.

– Ludi ste, Hanks! Proces je gotov, McCall je proglašen krivim i ja ionako namjeravam napustiti grad. To vi dobro znate – reče Clint naglašavajući svaku riječ. – Nemojte se služiti pogrešnim izgovorom. Jamačno postoji drugi razlog... koji mi se ne čini normalnim, ali ipak...

– O čemu to pričate?

– Mislim da za Amy Walker ne gajite očinske osjećaje – otpovrne mirno.

– Što to govorite?

– Kažem da ste bili ljubomorni na mene zbog Amy. Bojali ste se da ne završi u mom krevetu, a kada se to dogodilo, naprosto ste poludjeli.

– Dovoljno sam star da joj budem djed – krikne Hanks, ali suze u njegovim očima odavale su istinu.

Starac je bio zaljubljen u djevojku. Izludio je od ljubomore saznajući da ona svoje slobodno vrijeme provodi s Clintom.

– Želite me ubiti – ustvrdi Clint mirno – Uradite to, ali zanima me kako ćete poslije pogledati Amy u oči. Što će Amy misliti o vama, Hanks? Hajde, naprijed, šerife, povucite okidač i završite s tim!

Hanks ustukne kad je Clint naglasio riječ šerif. Godinama je radio taj posao i to dobro. Ono što je sada namjeravao učiniti kosilo se sa svim njegovim dosadašnjim načelima i stavovima.

– Povucite okidač, šerife! – javi se Clint ponovo.

Hanks je nijemo zurio u mladog čovjeka. Suze su mu se počele kotrljati niz staričke, izborane obraze. Ruka mu mrtvo padne niz bok kao da je revolver iznenada dobio na težini, a zatim ga ispusti na pod. Starac je neko vrijeme nijemo promatrao revolver. Iznenada zatetura kao da će pasti, skine šerifsku zvijezdu s grudi i drhtavim je rukama spusti na stol. Okrene se i nesigurnim korakom izađe iz ureda.

Clint pride stolu i podigne zvijezdu. Okrene je nekoliko puta u ruci, pažljivo je promatrajući. Zatim je spusti na stol i pođe za Hanksom.

XXXVIII

Idućeg jutra Clint se došao oprostiti s Amy prije odlaska iz grada. Ispričao joj je što se jučer dogodilo u šerifovom uredu i djevojka je s nevjericom odmahivala glavom.

– Ne shvaćam – govorila je preneraženo.

– Dugo se brinuo za tvoju obitelj budući da nije imao svoju. No, ovo je očito bilo za nj previše – Clint sliježe ramenima.

– Oduvijek je strogo primjenjivao i branio zakon – promuća djevojka. – Cijeloga svoga života nije ništa drugo radio. Bio je najprije pomoćnik, pa šerif i naposljetku je imenovan saveznim šerifom.

U očima su joj se iskrile suze.

– Čovjek se mnogo čega odriče radi takvog poziva – reče Clint zamisljeno. – Zakon je poput žene koja te ne ispušta iz svoga zagrljaja, a kada to uradi ne osjećaš se dobro. – Pogleda djevojku u oči. – Potrebna mu je tvoja pomoć, Amy. Sada ćeš ti morati paziti i na nj i na djeda. Možeš li to?

– Sam si rekao da ću morati, zar ne? – podsjeti ga ona. – Oni su sve što imam. – Oni su moja obitelj.

– Da, tako je.

– Što ti namjeravaš? – upita ga, hrabro se boreći sa suzama.

– Nastavit ću svojim životom. Odviše vremena sam utrošio na mrtve – reče on ozbiljno.

– Drago mi je da to shvaćaš.

– Mnogo toga sada shvaćam – reče on, sagne se i poljubi je. Usne su joj bile podatne i meke, ali se on brzo odvoji i uspravi. – Zbogom, Amy. Vrijeme je da se pobrineš za najnovije izdanje... i veliku priču koju namjeravaš objaviti.

Pogled mu zapne za naslov članka koji je stajao pred njom: »Mc-

Call kriv!«. Dugo je čekao da vidi te riječi napisane, a sada mu ne znače mnogo.

– Zbogom, Clinte – šapnula je jedva čujno dok su se za njim zatvarala vrata.

Clint uđe u salun. Trebao se sastati s Utterom. Čekao ga je za stolom u kutu s dvije boce piva pred sobom.

– Kada si se vratio? – upita ga Clint sjedajući.

– Sat vremena poslije tebe – odvrati Charlie pružajući mu pivo. – Čujem da je sve gotovo.

– Da – Clint otpije gutljaj – sve je završeno.

– Hoće li McCall posjetiti?

– U to nema sumnje.

– Što namjeravaš sada?

– Uzet ću svoja kola i nastaviti put. – Pogleda prijatelja u oči. – A ti?

– Ne znam – Charlie sliježe ramenima. – Odlutat ću nekamo. – Šutke ga je promatrao. – Izgledaš drukčije. Da, zaista drukčije – ponovi. – Kao da si se preko noći oslobodio teškog tereta.

– Baš tako – promrmlja Clint sebi u bradu.

– Što je to bilo? – znatiželjno će Charlie.

– Nije važno, prijatelju – Clint ispije do kraja bocu s pivom i ustane. – Hvala ti na svemu, Charlie. – Čvrsto mu stegne ruku i zaputi se prema izlazu.

Zastane ispred saluna, a zatim uzjaše Dukea koji ga je osedlan čekao.

– Hajdemo, stari!

Dok je izlazio iz grada razmišljao je o protekloj noći. Sjedio je budan u hotelskoj sobi i razmišljao. Prvi put je imao hrabrosti posegnuti za teretom kojega je od Billove smrti nosio u sebi i suočiti se s njim.

On i Bill bili su dobri prijatelji, ali nije samo to bilo razlogom da ona-ko teško primi njegovu smrt i poč-ne piti.

Prošle je noći sam sebi priznao da je glavni razlog bio strah. Bojao se da će i njega jednoga dana zadesiti Billova sudbina. Odao se piću zabijajući tako poput noja glavu u pijesak.

No sada je svemu kraj. Čovjek koji je ubio Hickoka platit će svoj zločin. Možda su ga Varnes i Brady, a čak i Charlie Rich nagovorili da to uradi, no to nitko ne može dokazati. Uostalom, McCall je povukao okidač i zato će biti kažnjen.

Clint je iz svega ovoga izišao bogatiji za jedno iskustvo. Prvo što je pomislio nakon Hickokove smrti bilo je: »Ako se to dogodilo Billu, moglo bi se dogoditi bilo kome... čak i meni«.

Da izbriše tu misao popio je jedno piće, zatim još jedno i tako redom...

Oduvijek je bio spreman umrijeti od metka... ili se možda varao, ali ne od metka, nekog kukavice.

Bill Hickok je zbog nečega bio neoprezan one večeri dok je igrao poker u salunu u Deadwoodu i to ga je stajalo života.

Gunsmith neće nikada dopustiti da ga nešto... strah, praznovjerje... ili bilo što drugo, natjera da odustane od svojih uobičajenih mjera opreza. Ako pogine od metka, želi da to ne bude onaj koji će mu metak ispaliti u leđa.

Želi gledati u oči čovjeku koji će ispaliti taj metak.

Čovjeku koji će biti brži i bolji od njega.

Takva je smrt jedino dostojna ljudi kakvi su Hickok ili Gunsmith.

Jack McCall je 3. siječnja 1877. osuđen na kaznu vješanjem zbog ubojstva Jamesa Butlera – Divljeg Billa Hickoka. 1. ožujka 1877. kazna je i izvršena.

Na Hickokovu nadgrobnu spomeniku stoji natpis:

Divlji Bill

J. B. HICKOK

Ubio ga

Jack McCall

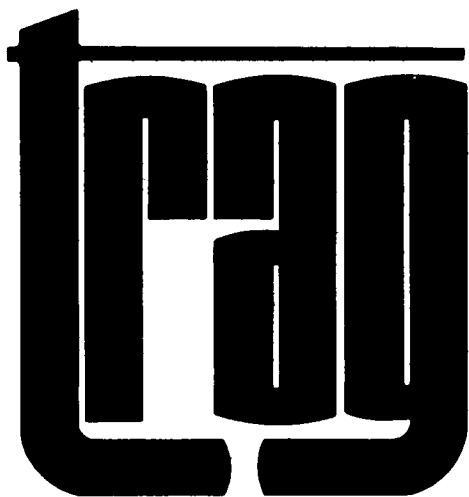
u Deadwood Cityju,

2. kolovoza 1876.

Prijatelju, srest ćemo se ponovo u sretnim, vječnim lovištima i nikada se više nećemo rastati
Tvoj

Colorado Charlie Utter

KRAJ

TRAG
SERIJA KRIMINALISTIČKIH BESTSELERA U DŽEPNOJ
KNJIZI!

Glasovita djela u dostupnim izdanjima svakog 13.
u mjesecu, na povećanom broju stranica!

»Vjesnikova« biblioteka TRAG opravdava književnu
vrijednost trivijalnog žanra krimića!

OLIMPA
UNIVERZIJADE

TRAŽITE ME,
ZNANCI DRAGI,
NAĐITE ME,
JA SAM ZAGI!

ZAGI ZOVE DA GA LOVE

POUČNA IGRALJKA SA SLIČICAMA I **5000** NAGRADA!

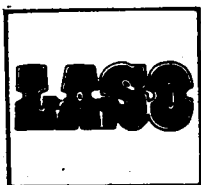
PORUČUJE VJEVERICA – MASKOTA »UNIVERZIJADE 87«

OČEKUJE VAS BLIZU 4000 BLJEŠTAVIH NALJEPNICA
PRONAĐETE LI IH U ALBUMU – SLIJEDI NAGRADA

- ZLATNA NALJEPNICA DONOSI VAM
MOTORKOTAČ I ZAGIJA U ČISTOME ZLATU
– POKLON »IKOMA« IZ ZAGREBA
- SREBRNA NALJEPNICA DONOSI VAM
BIBLIOTEKU KNJIGA »VJEVERICA«
ZAGREBAČKE »MLADOSTI« I ZAGIJA U SREBRU
– POKLON »IKOMA«
- A ZAGI JE JOŠ I BEZBOJAN, PA I PLAVE BOJE
- PROVJERITE ZAŠTO
IAKO SE ZAGI KRIJE
NEUHVATLJIV IPAK NIJE!
- UKLJUČITE SE – ZAGI ZOVE DA GA LOVE!

U PRIPREMI

**Rex Hayes:
SJEME ZLA**

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1872.-d, a za 6 mjeseci 936.- d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 za LASO-.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00 HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00 SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00.

Uplata na devizni račun 30101-37-25730-3252051 kod - Zagrebačke banke Zagreb (za LASO-).

Ekonomska propaganda: "Vjesnik", Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 40.000 d, c/b stranica 30.000 d.

Oslobodeno plaćanje poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26.XI 1973.

**SVIJET ĆE BITI VAŠ
AKO LETITE AVIONIMA
KOMPANIJE ***QANTAS*****

Predstavništvo: 11000 Beograd
Strahinjića Bana 51